

11

DANSK
LOKOMOTIV
TIDENDE

DANSK LOKOMOTIV TIDENDE

5. JUNI 1966 — 66. ÅRGANG

II

Indhold:

Kongressen 1966	2
Åbningstalen	3
Formandens beretning	6
Afsked efter års arbejde	22
Ny hovedbestyrelse	23
Kongressens forløb i korte træk ..	24
Personalia	27
Damernes Dag	28

Redaktører:

E. Greve Petersen
(ansvarshavende)
K. B. Knudsen.

Redaktion og ekspedition:
Hellerupvej 44, Hellerup.
Telefon Hell. 7269.
Kontortid 9-16.
Lørdag lukket.

Frederiksberg Bogtrykkeri
Howitzvej 49.

Hvad blev så resultatet af kongressens arbejde? Ud af den omfangsrige dagsorden skal her omtales nogle punkter, som peger mod fremtiden. Den trækraftomlægning, som finder sted, er udtryk for rationalisering. Udbyttet heraf har lokomotivpersonalet fået del i ved lønmæssig placering, men spørgsmålet er, om denne del er tilstrækkelig stor i forholdet til rationaliseringsudbyttet, ikke mindst med de ændringer som nu forestår med fremkomsten af større og langt mere komplicerede trækrafttyper. Det er derfor nødvendigt at have den største opmærksomhed henvendt på spørgsmålet i forbindelse med det udspil, som kan foretages overfor lønningskommissionen. Tjenestetiden er et brændende problem, og mindre bliver det ikke med tjenestetidsforkortelserne, fordi de såkaldte interne regler udnyttes stærkere og stærkere for at afbøde de økonomiske virkninger af de generelle forkortelser. Denne tendens er især — som sædvanlig — i 2. distrikt meget udtalt, og der er derfor megen utilfredshed.

Fredericia afdeling havde fremsat et forslag, som tog sigte på temmelig radikal strukturændring af organisationsopbygningen. Forslagets enkeltheder ville det imidlertid af praktiske grunde være umuligt at behandle på kongressen, hvorfor der nedsattes et udvalg til at gennemgå det og klarlægge, om det er så hensigtsmæssigt, at det enten i sin nuværende eller anden form bør forelægges en kongres med anbefaling om gennemførelse. For Dansk Lokomotiv Tidendes vedkommende vedtoges, at det fra 1. januar 1967 skal udkomme een gang om måneden, men med et større sidetal pr. nummer end i dag. Ændringen skal imødegå de stigende udgifter på bladvirksomhedens område, medens man i øvrigt anerkendte bladets moderniserede tilsnit.

Der var stor enighed om at følge Korsør afdelings forslag om at tegne gruppelevsfor sikring til medlemmerne. Hovedbestyrelsen havde fremlagt et fuldt udarbejdet tilbud med fire forskellige præmiesummer. Kongressen vedtog at tegne en forsikringssum på 10.000 kr. for alle aldre til og med 66 år plus børnesummen graderet indtil det 20. år. Den nuværende årspræmie er 65.60 kr. Et forslag om salg af feriehemmet blev nedstemt med stor majoritet, og der var almindelig enighed om at afvente de driftsmæssige resultater af den igangværende mindre modernisering med bl.a. installation af centralvarme.

Åbningstale

Formanden aflægger beretning.

Hr. generaldirektør, ærede kongresdeltagere, mine damer og herrer, på Dansk Lokomotivmands Forenings vegne har jeg den ære og glæde at byde alle hjertelig velkommen til vor ordinære kongres.

Med afslutningen af denne fire-årige kongresperiode har vi forhåbentlig samtidig afviklet den væsentligste del af den rationalisering, Danske Statsbaner har anlagt for lokomotivpersonalets vedkommende.

Ikke fordi vi har noget imod rationel drift, men nægtes kan det ikke, at de seneste ti år med overgang fra den dominerende dampdrift til omtrentlig 100 procent motordrift har givet anledning til mange nye og til tider uoverskuelige problemer.

Det store og ret omfangsrige omskolingsprogram, reducere af lokomotivpersonalets styrketal ved stort set samtlige maskindepoter, uddannelse af aspiranter ved kun to maskindepoter og deres efterfølgende stationering ved tjenestemandsansættelsen har givet os mange uforudsete opgaver.

Forflytninger i tilknytning til udveksling af personalet mellem de to distrikter er stadigt et uløst problem, selvom en betydelig bedring har kunnet spores i de seneste år. Vi har dog fortsat medlemmer, der er tjenstgørende på Sjælland, medens familien er bosiddende i Jylland eller på Fyn og som har været adskilt fra familien i mere end et år.

Vi forventer ikke en fuldstændig undgåelse af forflytninger og ingen, der går ind til lokomotivmandens gerning, skal være i tvivl herom, men sideløbende med rationaliseringen, ændrede uddannelsesregler og indførelsen af den moderne driftsform må det være muligt også at tilrettelægge en stabilere personalepolitik, og forhåbentlig vil den kommende tid bære præg heraf.

Når anskaffelsen af MY og MX lokomotiverne ligesom købet af MA-togene har stillet krav til vore medlemmer om yderligere skoleuddannelse, lad det da ikke være glemt, at vi samtidig har fået en bedre arbejdsplads. Der er for denne sket et betydeligt fremskridt, og vi har grund til at glæde os over teknikernes fortsatte bestræbelser for fremskridt på dette område. Herunder anstrengelserne for endnu bedre isolering.

Jeg benytter derfor lejligheden til over for trafikministeren og de bevilgende myndigheder at takke for lokomotivernes indkøb, ligesom jeg takker generaldirektøren, chefen for maskinafdelingen og deres medarbejdere for initiativet. Vi har været taknemmelige for at være taget med på råd på så tidligt et tidspunkt af førerrummenes bygning, at vore ønsker er kommet med på tegnebrættet.

Vi kunne på sidste kongres i 1962 notere et medlemstal på 1994. Ved årsskiftet 1965/66 var medlemsstyrken 1804. Altså en tilbagegang på 190. Inden for de sidste 10 år er vort medlemstal faldet fra 2300. Rationaliseringen har således reduceret lokomotivmændenes antal med ca. 500 mand. Driftsomlægningen er derfor ikke gået sporeløst hen over vor organisation, og skønt vi håber at være nået det minimum af lokomotivmænd, der vil være anvendelse for, er det en alvorlig tilbagegang for os.

Men selvom det er almindeligt at lægge medlemstallet til grund for en organisations styrke, kan vi trods vor lidenhed stadig gøre os gældende. Større værdi end medlemstallet er sammenholdet og den gensidige loyalitet. Dette gælder ikke alene indadtil i Dansk Lokomotivmands Forening, men også – og i lige så høj grad – udadtil.

Selvom vi naturligvis først og fremmest lægger vægten på det arbejde, der tilsigter en løsning af vore egne opgaver og problemer, må vi ikke i bestræbelserne herfor glemme, at ingen er eller kan være sig selv nok. Det at række hånden til andre med forhandlingsvilje og tolerance er en styrke for en selv og for den, der tager imod håndsrækningen.

Som det vil fremgå af gæsterepresentationen på denne kongres har vi da også uformindsket ført samarbejdet videre i og uden for landets grænser. Det ligger i sagens natur, at den udvikling, vi har oplevet, tilsvarende eller ihvertfald på mange områder omtrentlig på tilsvarende måde, har gjort sig gældende for andre her og i udlandet.

Vi har derfor ved vore forbindelser gennem Landsorganisationen, Centralorganisation I, Jernbaneorganisationernes Fællesudvalg, Statstjenestemændenes og Lærernes Fællesudvalg, Nordisk Jernbanemænds Union og Internationalt Transportarbejder Forbund hentet værdifuld støtte til vor daglige virksomhed. Jeg udtrykker min glæde og taknemmelighed her over for og tilkendegiver håbet om, at ligesom vi forstår at værdsætte betydningen af dette sammenhold, har vores beskedne bidrag til fællesskabets arbejde ikke alene været til stede, men også fyldestgørende og værdifuldt for andre.

Vender vi blikket mod vore hjemlige forhold i øvrigt, har vi i de fire år kunnet glæde os over den fulde beskæftigelse på det danske arbejdsmarked. Dette har ikke alene været afgørende for lønmodtagere, der kan rammes af arbejdsløshed, men for os alle i samfundet. Vel vidende, at vi som tjenestemænd ikke direkte berøres af eventuel ledighed eller skal stå i kø

Foreningens æresmedlem Rich. Lillie.

4 ved arbejdsløshedskasserne, er det en tilfredsstillende at se vor ungdom vokse op under mere betryggende forhold, end vi oplevede i vor ungdom.

Vi håber til gengæld, at de nye generationer påskønner dette livsvigtige gode og gør deres til, at hvad der er bygget op gennem generationer ikke nedbrydes af nye, fordi velstand og trykthed forleder dem til politisk og fagligt at gå andre veje.

Det er i denne forbindelse mig en stor glæde at erfare, at vi på denne kongres blandt de delegerede har lokomotivmedhjælperne. Det er de nye og friske skud på vor stamme, og det borger godt for fremtiden i vor organisation, at interessen for denne er til stede på så tidligt et tidspunkt hos den nye generation af lokomotivmænd. Jeg retter derfor en særlig velkomst til de unge mennesker.

Den økonomiske udvikling er løbet hurtigere, end nogen turde spå om for fire år siden. Kapløbet mellem priser og lønninger har haft en hastighed, der har kuldkastet de forhåbninger, vi stillede på sidste kongres. Aktiviteten i centralorganisationernes løn- og forhandlingsudvalg har derfor været stor. Udvalgets anstrengelser med at følge udviklingen op og holde tjenestemandslønningerne på nogenlunde højde med lønningerne for ligestillede i privatindustrien har da heller ikke været forgæves.

Det har været utilfredsstillende for os alle, at de første forhandlinger om tjenestemændenes tilgodehavende i forbindelse med lønglidningen sluttede med tildelinger, der ikke svarede til de faktiske forhold. Den misfornøjelse, der efterhånden spredte sig i kredsen af statsansatte, var derfor berettiget. Når staten som arbejdsgiver indtager en afvisende holdning, kan den kun vente svækket interesse hos de ansatte. Det giver en dårlig harmoni ved forhandlingsbordet, hvor alle uanset stilling skal opfordres til aktiv medvirken til rationel drift med rimelig udbyttedeling foruden den almindelige og ved loven af 1958 tilsagnsgivende lønregulering.

Jeg noterer derfor med tilfredshed centralorganisationernes betydningsfulde arbejde ved de seneste lønforhandlinger og regeringens medvirken til den nu gennemførte justering af tjenestemandslønningerne, der er en bekræftelse på den nye linie i statens lønpolitik. En understregning heraf er tillige tilsagnet om og fastholdelse af, at første kvartal 1964 er udgangspunktet for kommende efterslæbsforhandlinger.

Som allerede nævnt har vi forbindelse ud over landets grænser. Både ved direkte forbindelse med jernbanemændene i de sydlige og nordlige lande og gen-

nem NJU samt ITF. Her er vi, ligesom gennem LO tillige i forbindelse med Den frie faglige Internationale.

Dette tilhørsforhold har vi ikke ud fra et egoistisk synspunkt, men ud fra bevidstheden om, at også vor medvirken – lille eller stor – moralsk og økonomisk – kan have betydning i opbygningen af underudviklede landes faglige arbejde. Medens der i Europa over forhandlingsbordet arbejdes frem mod en større enhed økonomisk og kulturelt, føres kampen i andre lande mod sult og sygdom.

Vore egne problemer må vel blegne i skyggen af de ulykkelige tilstande, der hersker i store områder af verden. Vi har derfor pligt til ikke at fordybe os alene i vort eget jeg, men med medmenneskelig forståelse at ofre tid og penge på hjælp og barmhjertighed til de millioner, der lider under sygdom, fattigdom og håbløshed.

Krigens gru og rædsler er en stadig kendsgerning på kloden. Kampe føres på slagmarker og over for civilbefolkningen. Det sker måske nok fjernt fra vort eget land, men gennem presse, radio og ikke mindst fjernsyn kan vi følge krigens gruopvækkende virkninger. Der føres måske også kamp for retfærdighedens skyld, men lige forfærdeligt er det, at disse lidelser skal ramme det ene eller andet folkeslag på denne jord.

I ønsket om at enhver vil medvirke til en fredelig løsning af problemerne nationerne imellem, at vi må bevare et fortsat godt og værdifuldt samarbejde til alle sider i vort arbejde, ønsker jeg endnu en gang alle et rigtigt hjerteligt velkommen og erklærer Dansk Lokomotivmands Forenings kongres 1966 for åbnet.

Jeg beder Dem venligst blive siddende, indtil jeg har givet udtryk for, hvad jeg har på hjerte.

Døden har også i denne periode indhentet nogle af vore aktive og passive medlemmer.

Forinden vi samles i mindet om dem, beder jeg om, at vi en kort stund forenes i mindet om ulykken ved Hammerum.

Det er sjældent, den alvorlige katastrofe rammer Danske Statsbaner og dermed os alle sammen. Den 1. maj i år blev dog en sorgens dag. På årets første forårsdag, hvor alt smilte lyst og venligt efter en lang og mørk vinter, modtog vi den smertelige meddelelse om Hammerum-ulykken og ti unge menneskers død.

På vejen hjem efter en festlig og fornøjelig dag indhentede døden dem pludselig. Vore tanker går i dette øjeblik til de efterladte og til de hjem, der så pludselig fik sorgen ind i stuerne. Vi kan ikke i ord

*Generaldirektør P. Skov, personalechef Rolsted Jensen
og maskinchef Risbjerg Thomsen.*

forme eller finde den trøst, der kan lindre smerten i sorgens stund.

Vi vil også lade vore tanker og følelser til de mennesker, der under deres tjeneste og arbejdes udførelse pludselig stod over for ulykkestilfældet og dets frygtelige følger. Uanset hvor ansvaret skal placeres, håber vi for dem og deres familier, at de må få ro i deres sind trods mindet om den forfærdelige oplevelse.

På kongressen i 1962 manglede vi vor mangeårige formand og æresmedlem Sophus Jensen. Sygdom forhindrede ham i at deltage. Vi var ikke klar over sygdommens alvorlige karakter, og selv glædede han sig til sin 80-års fødselsdag den 27. juni. Den 29. maj sov Sophus Jensen imidlertid stille ind. Lokomotivmændene havde mistet en af sine gode mænd. Hans interesse for vor organisation var legendarisk. Fra ungdomsårene var han flittig mødedeltager i de lokale afdelinger og en urokkelig talsmand for lokomotivmændenes samling i en organisation.

Han bekæmpede datidens splittelsesforsøg, og i 1914 valgtes han første gang ind i hovedbestyrelsen. Han valgtes af lokomotivfyrbøderkredsen og måtte derfor efter valgreglerne ved forfremmelse til lokomotivfører udtræde af ledelsen i 1919. I 1920 valgtes han påny. Denne gang af lokomotivførererkredsen. I 1929 overtog Sophus Jensen posten som foreningens formand og beklædte denne til sin afgang fra tjenesten i 1947.

Sophus Jensen var en stout type. Hans virkeområde stort. Hans aktivitet strakte sig derfor ud over vor forenings arbejde. Han medvirkede således direkte eller indirekte i de grene af foreningslivet, der havde tilknytning til tjenestemændene.

Han var med i opbygningen af jernbanemændenes første marketenderidrft. Deltog i arbejdet inden for de kooperative forsikringsforeninger og var i sine sidste aktive år fungerende formand for Centralorganisation I. Det var med sorg i sind Sophus Jensen i 1946, som den sidste præsident for Nordisk Lokomotivmands Forbund, tvunget af udviklingen måtte stille forslag om opløsning af denne nordiske sammenslutning.

Vort feriehjem havde hans store kærlighed. Han var her med i arbejdet fra den dag, det blev besluttet at føre forslaget ud i livet. Selv om feriehjemstanken den gang mødte megen modstand, og udvalgsarbejdet var forbundet med skuffelser og bitterhed, var Sophus Jensen blandt de tro og idealistiske over for planernes gennemførelse.

Han var medlem af foreningens hovedbestyrelse i

mere end 32 år. Heraf 18 år som formand. Hans navn og hans gerning vil blive bevaret i foreningens historie. Vi har tilbage tillige mindet om en viljestærk, retfærdig og arbejdsflittig leder af vor forening.

Med vemod modtog vi den 23. juni 1964 meddelelsen om, at vort mangeårige medlem af feriehjemsudvalget, lokomotivfører K. T. Pedersen, var afgået ved døden.

K. T. Pedersen var kendt i den største del af vor medlemskreds både som en dygtig og samvittighedsfuld lokomotivmand og som en energisk talsmand for vort feriehjem.

Allerede da de første tanker var fremme om, at lokomotivmændene skulle erhverve sig eget feriehjem, gik K. T. aktivt ind for tanken. Han var derfor blandt de ivrigste agitatorer for sagen, som han fulgte med levende interesse. I 1929 indvalgtes han i det særlige tilsynsudvalg, hvor han havde sæde indtil kongressen i 1962, hvor han efter eget ønske trådte tilbage.

Lyntogstjenesten omfattede han med stor kærlighed, og jeg véd, det var med stor hjertesorg, at han af helbredsmæssige grunde måtte forlade denne tjenestegren.

Den 1. april 1964 indgav han afskedsbegæring med udgang af juli måned. Han nåede således ikke at opleve et ellers vel fortjent otium.

Andre af vore medlemmer er afgået ved døden. Jeg har ingen mulighed for at forme en omtale af de enkelte.

De stod alle som medlemmer af vor organisation. I deres arbejde var de trofaste og pligtopfyldende over for deres etat. På hver sin måde og ved deres loyalitet var de med i arbejdet for at styrke Dansk Lokomotivmands Forening og tjenestemændenes sag.

Også uden for vor forening har vi mistet venner, der stod os nær.

I 1963 afgik den tidligere formand for Norsk Lokomotivmands Forbund, Mathias Heggstad ved døden, og i 1964 mistede vi formanden for Finsk Lokomotivmands Forbund, Gøsta Widing.

Begge var de fremtrædende personligheder inden for deres lands fagbevægelse. Inden for NJU var de agtede og værdsat for deres interesse og aktive medvirken for det nordiske samarbejde. Begge var de kendte skikkelser i vor kreds. Adskillige af vore kongresser havde de deltaget i og glædede sig altid til et samvær med danske lokomotivmænd.

Formandens beretning

6 Ud fra foreningens traditioner skal jeg i tilslutning til det skriftlige, der foreligger om hovedbestyrelsens arbejde, tillige aflægge en mundtlig redegørelse. De forløbne 4 år har ikke været mindre arbejdskrævende end tidligere. Problemerne har været mange, store og små imellem hinanden, men jeg skal ikke ved denne lejlighed beskæftige mig med de mange detaljer. Kun de hovedpunkter som i særlig grad har fælles interesse skal jeg prøve at belyse nærmere.

Jeg har tidligere givet udtryk for, at vi med afslutningen af denne kongresperiode tillige kan notere afslutningen af en cirka 10 årige periode, hvor rationaliseringen har været særlig mærkbar for lokomotivmændene.

Fra vi i 1954 fik de første dieselelektriske lokomotiver til landet, er der selvsagt sket en fuldstændig omstilling af den danske lokomotivmands arbejdsvilkår. Med de nye lokomotiver og dermed gradvis afskaffelse af den hidtidige dominerende damptjeneste har det ene efter det andet, større eller mindre problem meldt sig. Problemerne er ofte kommet, enten sideløbende eller umiddelbart efter hinanden og dermed givet hovedbestyrelsen en uforholdsmæssig stor arbejdsbyrde.

Det er derfor ikke unaturligt, om man i medlemskredsen til tider har haft opfattelsen af, at vi for enkelte sagers vedkommende har anvendt længere arbejdstid end nødvendigt. Forklaringen herpå er imidlertid den enkelte, at det ene spørgsmål ofte har været nær tilknyttet et eller flere efterfølgende og derfor været afhængig af flere samtidige afgørelser.

Som jeg gav udtryk for på sidste kongres, hvor blandt andet betænkningen fra »Lokomotivmandsud-

(Fortsat fra side 5)

Overraskende for os alle, der kendte lederen af Jernbanemændenes Forsikringsforening, underdirektør Poul Vejre, kom meddelelsen om hans pludselige død, den 2. maj i år.

Vejre var ud af jernbaneslægt. Hans far var mangeårig sekretær i Dansk Jernbane Forbund. Ved Forsikringsforeningens stiftelse i 1936 fik Poul Vejre opgaven med at opbygge foreningen.

Et arbejde han udførte med stor dygtighed forenet med et hjertevarmt væsen. Altid smilende og hjælpsom gik han iblandt os. Hans gode humør og gode musikalske egenskaber har muntret mange af vore svagføre gæster på feriehjemmet.

Jeg beder Dem med mig i en stille stund mindes dem, vi har mistet i den forløbne periode.

Vi udtaler et æret være deres minde.

valget« forelå, har det været et ret kompliceret mosaikarbejde at tilpasse alle de nye brikker ind i det eksisterende og nå frem til et for alle parter tilfredsstillende resultat.

Med bemærkningen om, at vi har afsluttet en rationaliseringsperiode, vil jeg ikke tilkendegive, at tiden fremover ikke kan indeholde tilsvarende opgaver. Vi står bl.a. overfor i de kommende år at skulle modtage en serie nye lokomotivtyper, men det er mit håb, at de sværeste opgaver ved overgang til ny driftsform er løst og overvundet.

Overenskomsttillæg.

Da vi var forsamlet til kongres i 1962, var de første virkninger af tjenestemandenslovens § 88 allerede en kendsgerning. Som det vil være bekendt, måtte centralorganisationerne på et tidligere tidspunkt end forventet, da loven blev vedtaget i 1958, optage forhandlinger med henblik på en regulering af tjenestemandslønningerne. Lønglidningen for andre lønmodtagergrupper var allerede kort tid efter lovens ikrafttræden betydelig.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed vende tilbage til forhandlingerne om de første overenskomsttillæg og de efterfølgende, hvor stedtillægssatserne blev forhøjet, feriegodtgørelsen på 1 procent indført og aldersgrænsen for opnåelse af 4 ugers ferie blev nedsat fra 53 år til 50 år, men blot nævne det som en understregning af, at selvom centralorganisationerne ikke ved de første forhandlinger opnåede fuld anerkendelse, dels for de fremsatte lønkrav, dels for organisationernes opfattelse af, hvilke beregningsgrundlag der burde være udgangspunkt for § 88 ved lønregulering var det ikke ensbetydende med, at organisationerne opgav en forsat kamp.

Dette fremhæver jeg, fordi jeg har opfattelsen af, at man i enkelte kredse mente centralorganisationerne under Statstjenestemændenes og Lærernes Fællesudvalg indtog en passiv holdning. Dette er imidlertid en misforståelse. Tværtimod var der enighed om, at de opnåede lønforbedringer og herunder løndiktatet i 1961 og 1962, ikke imødekom tjenestemændenes lønefterslæb, hvorfor det manglende måtte søges opnået ved lønforhandlingerne i foråret 1963.

Det viste sig imidlertid at blive en vanskelig opgave. I samme periode var forhandlingerne mellem arbejdsmarkedets parter ved at gå i hårdknude, og der blev truet med arbejdskamp fra begge sider. Ingen var i tvivl om, at såfremt arbejdskampen var blevet en kendsgerning, ville den få alvorlige følger for landets

G. A. Rasmussen,
K. B. Kndusen
og E. Greve Petersen.

økonomi, og det blev derfor nødvendigt for regeringen at kalde de forskellige parter til forhandling. Regeringens henstilling om, at alle viste hensyn overfor landets økonomi, fik i al almindelighed tilslutning i hvert fald under forhandlingerne, medens det senere viste sig, at Arbejdsgiverforeningen fastholdt den tidligere indstilling om ikke at acceptere lønforbedringer for den foreliggende overenskomstperiode.

Udgangspunktet af alle de udviklede forhandlinger blev som bekendt et lovforslag vedtaget i Folketinget i foråret 1963 med den meget omtalte betegnelse »Helhedsløsningen«. Denne indeholdt blandt andet et lavtlønstillæg og Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Skønt tjenestemændene ikke kom ind under dette lovforslag og vi med rette kunne tilkendegive, at forslaget ikke kunne få betydning for det efterslæb, vi på det tidspunkt måtte være berettiget til, kunne lovens vedtagelse ikke undgå at få indflydelse på vore forhandlinger. Regeringen fandt sig ganske naturligt så bundet til helhedsløsningen, der var dens egen opfindelse, at den ikke agtede at udbetale mere til tjenestemændene, end der var givet udtryk for overfor andre lønmodtagere.

Hertil kom, at der også fra andre sider blev advaret imod, at staten gik ud over lovforslagets rammer. Ja, der blev endog klart tilkendegivet tvivl om, hvorvidt tjenestemandorganisationernes på statistisk grundlag beregnede lønstillæg havde været berettiget.

Der forelå i virkeligheden en tvangssituation med begrænset adgang til forhandling, men dog adgang til at gøre sin indflydelse gældende overfor regeringens ret omfattende program. Statstjenestemændenes og Lærernes Fællesudvalg fandt det derfor formålstjentligt at benytte sig af forhandlingsmulighederne på følgende grundlag:

Tjenestemandorganisationerne kan ikke afvise, at der i øjeblikket foreligger en ekstraordinær situation, der har resulteret i den af regeringen fremlagte plan om en stærk begrænsning i indkomststigninger for den kommende to-års periode.

Tjenestemandorganisationerne må fastholde de oprindelige krav, men har ikke ment i den givne situation at burde modsætte sig en forhandling omkring enkeltheder vedrørende tjenestemændenes indpasning i den skitserede helhedsløsning. Det er dog herved en forudsætning, at denne løsning gennemføres i den skitserede form og med de tilsigtede virkninger, herunder virkningerne for arbejdsmarkedets lønudvikling og -struktur.

Hertil ønskedes tillige finansministerens tilkende-

givelse overfor Folketinget, at tjenestemændene fortsat er distanceret i lønmæssig henseende i forhold til andre befolkningsgrupper.

Udfaldet af vore forhandlinger måtte bære præg af al denne modvilje mod tjenestemændene, og resultatet blev 8 overenskomstportioner fra 1. april 1964 generelt gældende for alle.

Det nye for vort vedkommende blev lavtlønstillægget, der blev opnået ved en forhøjelse af de tre laveste satser med 12 kr., ligesom pensionisternes overenskomstportioner blev forhøjet med 6 kr. pr. portion.

Ved afslutningen af disse forhandlinger stod vi fortsat med et tilgodehavende, hvorfor vi overfor finansministeren måtte præcisere nødvendigheden af, at vort udgangspunkt i loven af 1958 blev bevaret.

Fra at have været lukket inde af en kreds, der ikke fandt tjenestemændenes krav berettigede, og fra en periode hvor vi ligesom følte os skubbet ud i mørket, hengik der kun ca. ½ år, før tjenestemændene pludselig oplevede en renæssance. Alt kom pludselig til at se lysere, venligere og mere imødekommende ud. Der skulle være valg i gamle Danmark. Fra stort set samtlige politiske partier blev der overalt tilkendegivet større sympati end vi nogensinde tidligere havde mødt. Nu skulle tjenestemændenes lønforhold forbedres, og der syntes ikke at være nogle, der ville drage centralorganisationernes statistiske beregninger i tvivl. Det kan naturligvis kun noteres som en sejr for organisationerne, men lad det være utvetydigt sagt, at omend man kan forvente sig alt i en valgkamp, så er det bittert, at denne skal være nødvendig i en sag af så vital betydning for så mange menneskeskæbner.

Organisationerne måtte derfor i efteråret 1964 påny påbegynde de interne drøftelser og arbejdet med beregning af tjenestemændenes efterslæb. Det materiale, der er anvendeligt i forbindelse hermed, er som bekendt ikke ført ajour op til det tidspunkt, hvor beregningerne foretages. De statistiske oplysninger om lønningerne på det private arbejdsmarked ligger tre kvartaler tilbage i tiden, men disse vilkår må vi nu en gang underkaste os, så længe vi skal bygge vore lønninger på grundlag heraf.

Medens organisationerne arbejdede med henblik på de kommende forårsforhandlinger, indkaldte statsministeren påny til møde med erhvervene og organisationerne for at orientere disse om landets økonomiske situation, som ikke umiddelbart gav anledning til nogen større optimisme.

Efter det foreliggende fra statsministeren og de udtalelser som valgkampen havde givet anledning til,

Dirigenterne

S. Suneson, hovedbestyrelsen, C. Søgaard Hansen, Århus, og C. L. Knudsen, Godsbanegården.

3 måtte centralorganisationerne være af den opfattelse, at forhandlingerne for tjenestemændene burde fremrykkes til et tidligere tidspunkt end oprindelig var hensigten. Regeringen gav sit samtykke hertil, og den 30. oktober blev forhandlingerne indledt.

Havde forhandlingsudvalget i tidens løb oparbejdet en vis optimisme, blev den unægtelig sat på en hård prøve ved finansministerens indledningstale ved forhandlingernes begyndelse. Jeg skal imidlertid undgå enkelthederne fra disse forhandlinger og alene fastslå, at centralorganisationerne ikke ønskede at fravige kravet om, at nu måtte vore lønninger rettes op på grundlag af det statistiske materiale, der var udarbejdet, og vi måtte tage afstand fra en evt. deling af beløbet over en 2 årige periode og forlange det udbetalt med virkning senest fra foråret 1965.

Det bør måske nævnes, at det at drage en direkte sammenligning mellem tjenestemandslønninger og lønningerne på det private arbejdsmarked eller at overføre sidstnævntes direkte til tjenestemændene på grundlag af det statistiske materiale ikke er absolut indlysende. Under de hernævnte forhandlinger har der derfor ligesom tidligere og senere været divergerende opfattelser mellem os og finansministeriet, men der har i almindelighed ikke været større afstand mellem os, end det har været muligt at finde en fællesnævner.

Mange faktorer spiller ind og kan medvirke til, at udenforstående forud eller under forhandlingerne bevæger sig i retning af et antal portioner, som ingen bund har i virkeligheden. Det var bl.a. tilfældet i efteråret 1964, hvor enkelte dagblade og enkelte personer fandt tjenestemændenes tilgodehavende liggende omkring 60 til 70 portioner, medens det i virkeligheden lå omkring ca. 50 portioner.

Resultatet blev da også 49 overenskomstportioner med virkning fra 1. januar 1965. Altså et kvartal tidligere end overenskomstens normale udløb. Det blev ved samme lejlighed fastslået, at der hermed alene var ydet dækning for lønefterslæbet til og med første kvartal 1964. Præciseringen af dette er af væsentlig betydning for den efterfølgende tid, hvor det skal danne grundlag for udgangspunktet af de kommende beregninger.

Med dette resultat var vi nu kommet så vidt, at balanceforholdene mellem vore lønninger og lønningerne på det private arbejdsmarked lå betydelig nærmere. Den økonomiske udvikling med påfølgende lønglidning viste imidlertid ingen tendens til nogen stagnation, hvorfor der ved forhandlingernes afslutning måtte fremsættes ønske om nye forhandlinger i for-

året 1965, dels af hensyn til lønglidningen, dels for en regulering, når resultatet af forhandlingerne på arbejdsmarkedet kendtes.

Den 5. marts kunne finansministeren forelægge regeringen et af centralorganisationerne tilsluttet forslag om en forhøjelse af overenskomstillægget med 9 portioner til dækning af det første års generelle lønforhøjelse i henhold til mæglingforslag, men der var tillige i dette antal portioner en vis justering af vore lønninger på baggrund af lønudviklingen siden januar kvartal 1964.

Da der i mæglingforslaget tillige var opnået en yderligere generel lønforhøjelse i løbet af foråret 1966, aftalte centralorganisationerne med finansministeren, at der med virkning fra 1. april 1966 yderligere skulle ydes 5 portioner. Nye forhandlinger blev ved denne lejlighed aftalt til foråret 1966 med henblik på en yderligere justering af tjenestemandslønningerne med udgangspunkt i lønudviklingen siden januar kvartal 1964.

Selvom der syntes at have været en tendens til en mindre lønglidning i efteråret 1965 og de første måneder i 1966 i forhold til tidligere, var der dog ingenlunde tale om en stilstand. Som allerede nævnt måtte centralorganisationerne derfor sikre sig forhandlingsmulighed efter det opnåede resultat i forbindelse med lønforbedringerne i mæglingforslaget.

Den 18. marts i år, hvor det statistiske materiale for andet kvartal 1965 forelå, indkaldte økonomiministeren derfor til forhandling, og selv om resultatet heraf endnu er i frisk erindring, skal jeg dog nævne, at der opnåedes enighed om yderligere 13 overenskomstportioner med virkning fra 1. april d.å.

Det samlede antal portioner fra 1. april 1966 udgør hermed 124. Der blev ved disse forhandlinger endvidere aftalt, at den siden 1962 udbetalte særlige feriegodtgørelse på 1 pct. af nettolønnen fra 1. april 1966 forhøjes til 1½ pct. Endelig blev der givet tilsagn om, at spørgsmålet om en eventuel nedsættelse af tjenestemændenes eget bidrag til pensionen skal optages til drøftelse i efteråret 1966 med henblik på udarbejdelse af et forslag, der kan være behandlet i Folketinget så betids, at det kan få virkning fra foråret 1967.

Det er naturligvis beløbenes størrelse, der i første omgang interesserer og har medlemmernes bevågenhed, men en væsentlig faktor er det tillige, at tjenestemændenes forhandlere under de gennem årene efterhånden mangfoldige lønforhandlinger har fastholdt nødvendigheden af, at udgangspunktet på vore beregninger fortsat må være i lønningens loven af 1958.

*Protokolsekretærene
J. A. D. Thillemann, Godsbanegården, og
H. E. Larsen (Sten), Fredericia.*

Når vort materiale, der skal danne grundlag for vore beregninger nødvendigvis må være ca. $\frac{3}{4}$ år tilbage i tiden, må vi hele tiden opsummere lønudviklingen på arbejdsmarkedet og drage sammenligning gennem mere end den periode, der er forløbet siden de sidste forhandlinger.

Uden at være gået for dybt ind i detaljerne om de enkelte forhandlinger håber jeg med det anførte at have, ikke alene understreget centralorganisationernes fortsatte energiske indsats for at få tjenestemandslønningerne ajourført, men tillige at det er lykkedes at opnå det tilsigtede. Vi har med dette fået vor real-lønsværdi lagt på et berettiget niveau.

Og lad mig understrege, at det er lykkedes centralorganisationerne gennem SLF siden efterslæbsforliget i november 1964, at overbevise regeringen om nødvendigheden af, at staten fører en ny og retfærdigere lønpolitik overfor tjenestemændene.

Men alt imedens vi erklærer os tilfredse hermed, og at vi har fået disse problemer af vejen, går det som det for øvrigt altid har gået. Begynder man at pille ved de opstillede rammer indenfor en lønningsslov, undgår man ikke en forrykning af lovens normale struktur. Lavtlønstillægget har ganske naturligt min sympati. Men jeg og andre med mig havde dog næppe forventet, at da vi gik ind for lavtlønstillægget, skulle det få virkning for ikke mindre end 124 overenskomstportioner.

Drømmen om, at § 88 skulle blive en velegnet regulator for vore lønninger, er nok gået i opfyldelse, men i et omfang ingen kunne forudse i 1958. En nivellering visse lønklasser imellem er derfor blevet resultatet, og indenfor lokomotivmændenes rækker må vi pege på, at 7. lkl. ikke mere er tidssvarende og ikke opfylder betingelserne som begyndelseslønklasse for den faglærte gruppe. Opbygningen af det nuværende lønsystem med overlappning af den ene lønningssklasse ind over den anden åbner til gengæld ingen reel mulighed for en ændring af 7. lkl. uden tillige at få koblet 10. og 12. og andre lønningssklasser ind i billedet.

Men vi er naturligvis ikke de eneste, for hvem en partiel lønningsslovsrevision er aktuelt. Vi har imidlertid været enig med centralorganisationen om ikke at foretage indgreb af denne karakter, idet resultatet er uoverskueligt. Vi kender fra tidligere tid, hvorledes en forrykning af lovens rammer hidkaldte nivellerings- og deklasseringsproblemer.

Denne forrykning af de indre forhold i tjenestemændenes lønsystem måtte derfor medføre et forstærket ønske hos centralorganisationerne om nedsæt-

telse af en ny lønningsskommission. Forinden jeg imidlertid kommer nærmere ind herpå skal jeg sige et par ord om pensionsproblemet.

Den 18. juni 1963 nedsattes det såkaldte statspensionsudvalg til behandling og undersøgelse af tjenestemænds adgang til almindelig folkepension. Udvalget afgav betænkning i marts måned 1965, men stiller ingen konkrete forslag til løsning af pensionsproblemerne. Det peger på visse tekniske muligheder for løsning af pensionsspørgsmålet for tjenestemændene og giver udtryk for, at problemet bør optages til behandling inden for en nærmere fremtid med henblik på at tilpasse ordningen til den stedfindende udvikling i den offentlige aldersforsikring.

Hovedformålet går ud på en kombination af folke- og tjenestemandspension efter det såkaldte bruttosamordningsprincip. Efter dette opretholdes tjenestemandspension efter det nuværende princip, men der skal ved udbetalingen til sin tid fradrages de ydelser, som kan oppebæres fra de sociale pensionsordninger. Dog omregnes den nuværende andel i de sociale pensionsydelser – folkepensionens mindstebeløb og ATP – til et pensionstillæg, der reguleres sammen med og efter de samme regler som tjenestemandspensionen.

Efter hovedforslaget skal tjenestemændene bidrage til finansiering af de sociale pensionsordninger som hidtil, men da tjenestemænd ikke for andel i den forbedring, der ligger i overgangen til den almindelige folkepension, mener udvalget, at en hel eller delvis afvikling af bidraget til tjenestemandspensionen må overvejes inden 1970.

Ved fremkomsten af Arbejdsmarkedets Tillægspension drøftede man inden for centralorganisationerne hvorvidt tjenestemændene skulle søge ind under denne ordning. Der var ved forhandlingerne herom åbnet adgang for tjenestemændene, der ved beslutning kunne tilsluttes med det samme eller senere. Medens arbejdet i pensionsudvalget stod på, forhandlede centralorganisationerne indbyrdes. Der blev her opnået enighed om overfor udvalget at fremsætte ønske om tjenestemændenes tilslutning til ATP på lige fod med andre lønmodtagere. Den 12. marts 1965 fremsatte arbejdsministeren forslag i Folketinget til ændring i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension med henblik på at imødekomme dette ønske.

Forslaget blev vedtaget den 25. maj 1965. Altså ca. et år efter, at ATP var ført ud i livet for andre. Efter vort ønske fik ordningen dog tilbagevirkende kraft for tjenestemændene fra 1. april 1964. Den 1. oktober 1965 påbegyndtes indbetalingerne af ATP-

bidragene. Foreløbig med dobbelt beløb indtil indbetaling for perioden 1. april 1964 til 1. oktober 1965 er afviklet.

Medens ATP-ordningen således er en realitet også for tjenestemændene, er der ikke indtil nu skabt klarhed over det samlede pensionsproblem. Det er imidlertid tvingende nødvendigt, at dette spørgsmål afklares inden 1970, hvor den fulde folkepension uden indtægtsregulering træder i kraft. Opgaven hermed er henvist til den nedsatte tjenestemandskommission.

Denne blev en realitet efter forhandling mellem centralorganisationerne og økonomiministeren og nedsat den 22. november 1965 bl.a. under hensyn til problemerne tjenestemandspensionen og de sociale pensionsordninger imellem.

Med tjenestemandskommissionen er der ikke tale om det hidtidige kendte begreb, en lønningskommission, hvis opgave det har været bl.a. at udarbejde en ny lønramme gældende for samtlige tjenestemænd. Tværtimod! Af ministerens kommissorium fremgår det, at kommissionen ikke nedsættes med det formål at beskæftige sig med det øjeblikkelige lønniveau for tjenestemændene, men den vil kunne overveje og fremkomme med forslag til løsning af sådanne spørgsmål vedrørende tjenestemandsgruppers ansættelsesvilkår m.v. eller andre forhold, som den siden den nuværende tjenestemandsløvgivnings gennemførelse i 1958 stedfundne udvikling og indvundne erfaringer har gjort det ønskeligt at søge løst.

Såfremt det findes ønskeligt, kan spørgsmål af særlig karakter udtages til forlods behandling og forslag til deres løsning fremsættes uden at afvente afslutningen af kommissionens øvrige arbejde.

Kommissionen består af 26 medlemmer. Regeringen har udpeget lønningsrådets formand, departementchef i økonomiministeriet P. Bjørn Olsen, til formand og afdelingschef i samme ministerium Hans C. Fedders til næstformand og har yderligere valgt 6 medlemmer bl.a. fra forskellige styrelser. Tjenestemandsgorganisationerne har udpeget 5 medlemmer og de politiske partigrupper 13 medlemmer.

Under sit første møde den 10. december 1965 besluttede kommissionen at opdele arbejdet i tre undervalg.

Udvalg I. Tjenestemændenes efterlønsordning.

Arbejdet her omfatter lønnings- og pensionslovens 1. del, kapitler 2 og 3.

I forbindelse hermed civilarbejderloven, efterlønsordningen for statsbanernes fastansatte arbejdere og håndværkere, statens understøttelsesordning samt for-

A. J. Jørgensen, Sønderborg.

holdet til efterlønsordninger, der er beslægtet med tjenestemandssystemet.

Udvalg II. Ansættelsesvilkårene.

Her omfatter arbejdet lønnings- og pensionslovens 1. del, kapitel 1 og enkelte bestemmelser i normerings- og klassificeringsloven.

Herunder spørgsmålet om, i hvilket omfang det må anses for nødvendigt eller ønskeligt at opretholde en særlig tjenestemandsgordnet samt en belysning af tjenestemandsgruppens og det øvrige personales rettigheder og pligter. I forbindelse hermed behandles bl.a. ansættelsesområdet, forflytelsesregler og spørgsmålet vedrørende rekruttering, mobilitet og samarbejdsforhold.

Udvalg III. Andre problemer vedrørende det bestående tjenestemandssystem.

Lønnings- og pensionslovens 1. del, kapitler 4, 5 og 6, samt dele af normerings- og klassificeringsloven.

Herunder forholdet mellem tjenestemandsg og overenskomstlønninger og spørgsmålet vedrørende skævheder i enkelte tjenestemandsggruppers indbyrdes placering i systemet, de lange lønrammer, overenskomstillæggets opbygning, stedtillægget og formen for lønjustering (normeringslovene m.v.).

I dette kommissorium og den senere udvalgsopdeling er der i virkeligheden lagt op til muligheden for en partiel lønningslovs revision.

Indenfor Centralorganisation I var der ingen særlig stor begejstring for oplægget til dette kommissionsarbejde. For det første er der næppe nogen tjenestemandsggruppe, der ikke mener sig berettiget til en anden lønmæssig placering, for det andet måtte centralorganisationen være af den opfattelse, at omend loven af 1958 ikke har haft nogen lang levetid, er det nødvendigt med en fuldstændig omlægning af hele lønssystemet.

Den opfattelse synes nu efterhånden at have gjort sig gældende også i andre kredse. Netop i denne måned har økonomiminister, Ivar Nørgaard, overfor regering og Folketing fremsat forslag til et nyt arbejdsgrundlag for tjenestemandsgkommission. Hovedindholdet heraf er ønsket om en ændret generel klassificering, hvortil forslag skal foreligge i løbet af ca. 1 år. Det vil sige, at hele komplekset vedrørende lønningsklasserne nu skal kulegraves, og de enkelte organisationer skal fremsætte forslag om deres medlemmers placering i et nyt lønssystem.

Ingen kender i dag indholdet af det nye system. Ja, vel ikke engang kommissionens medlemmer. Det er dog næppe at gå for vidt i spådommen, når jeg forud-

N. O. A. Dinesen, Enghave.

siger, at der vil blive tale om en tilbagevenden til noget i retning af tjenestemandsløvene før 1958, hvor antallet af lønningsklasser var betydelig større, end tilfældet er i den nuværende lov.

Herudover er det mig ikke muligt at komme nærmere ind på dette emne, dels fordi vi er uvidende om, hvad kommissionen vil foreslå, dels fordi hovedbestyrelsen naturligvis ikke har haft opgaven til behandling. Men givet er det, at den kommende hovedbestyrelse på grundlag af denne ændring i kommissionsarbejdet, må regne med en arbejdsrig periode i den kommende sommer og følgende efterår. Medens opgaven med at reducere antallet af lønningsklasser i forbindelse med loven af 1958 var nogenlunde overkommelig, bliver det utvivlsomt en noget større og langt fra misundelsesværdig opgave nu at skulle forøge antallet.

Jeg har nogle gange nævnt økonomiministeren og bør vel derfor præcisere, at tjenestemændene i efteråret 1965 blev underlagt dette ministerium mod tidligere finansministeriet.

Vor nye minister arbejder energisk med de tjenestemandsproblemer, der er blevet hans opgave at løse. Ud fra tale og skrift fremgår det da også, at der bag det nye kommissorium tillige er ministertanker fremme om et nyt tjenestemandssystem. Det synes også som om, ministeren arbejder i retning af, at tjenestemandsbegrebet ikke mere skal være så omfattende, men at enkelte tjenestemandsgupper skal likvideres. Alt dette har sit udgangspunkt i ministerens ønske om et mere smidigt tjenestemandssystem, hvor bl.a. den nuværende styrelsesform ønskes ophævet til fordel for en samling under samme minister.

Nye og gamle tanker er hermed kommet frem, og jeg skal heller ikke på dette område på nuværende tidspunkt spå noget om fremtiden og resultaterne. Til gengæld er det min opfattelse, at den store tjenestemandsgruppe hidtil har vist i daglig gerning at være af overordentlig stor betydning for samfundet. Vel vidende at der fra enkelte tjenestemandsgruppers side ubetænksomt har været foretaget handlinger, som har skadet tjenestemandsgupperne. Jeg tænker her på de akademikergrupper, der ved overgang fra tjenestemandsansættelse til overenskomstlønning har handlet på tværs af tjenestemændenes interesser. Selv om vi må anerkende, at vi har et stadigt voksende akademikervælde, advarer vi alligevel ministeren og regeringen imod at lade dispositioner, foretaget fra denne gruppe blive afgørende for, hvilken skæbne en ellers solid tjenestemandstand skal lide.

Centralorganisationernes ønske om en nedsættelse

af pensionsbidraget fremsat under forhandlingerne i foråret 1966, men udskudt til fornyet drøftelse til efteråret er ikke et udtryk for, at man ønsker bidrag til tjenestemandspensionen og dermed noget af det fundamentale afskaffet, men er alene ment som et berettiget krav om en reducere af hele vort bidrag til såvel tjenestemandspension og folkepension.

Under en omtale af lønforhandlingerne skal jeg tillige pege på de opnåede resultater vedr. de særlige ydelser, der efterhånden alle er kommet ind under et reguleringssystem, der fører dem ajour i takt med den økonomiske udvikling. Der er ingen grund til at omtale beløbenes størrelse, og udviklingen i kongresperioden. Disse tal er velkendte af alle tillidsmændene gennem vore publikationer. Det samme gør sig gældende for jubilæumsgratualer, der blev fordoblet med virkning fra 1. april 1964.

I 1963 fik vi et nyt pristal og samtidig en ny pristalsregulering. Det var en følge af det såkaldte omsforlig, hvorefter alle skatter såvel direkte som indirekte blev taget ud af pristallet. Tjenestemændenes ønske om at få 2 procent stigning af lønningen ved hver 2 points udsving i pristallet, kunne ikke tiltrædes af finansministeren, der gerne ønskede ensartet reguleringstakt gældende for tjenestemændene som for lønmodtagerne i privatindustrien. Her var man under overenskomstforhandlingerne blevet enige om en regulering på 3 procent for hver 3 points udsving.

Det nye pristal = 100 trådte i kraft fra 1. april 1963. Den sidste dyrtidsregulering efter den gamle ordning kom til udbetaling den 1. april 1963 og udløstes ved et pristal på 163. Januar pristallet samme år viste imidlertid en stigning til 165, og der henstod således to point, som var udekkede. Dette bevirkede, at centralorganisationerne fremsatte krav om et tillæg på 1 procent af bruttolønnen uden stedtillæg. Ved forhandling blev der opnået enighed herom og udbetalingen fandt sted 1. oktober samme år.

Hovedbestyrelsen har i de forløbne år haft forslag til normeringslovene. Indholdet heraf har været i overensstemmelse og i takt med udviklingen for MY og MX-driften. Vi har imidlertid ikke alene bygget vore forslag på de nødvendige antal stillinger svarende til antal lokomotiver og pladser i kørselsfordelingerne, men også på baggrund af udført funktion udenfor syge- og ferieperioder. Dette har medvirket til, at vi ved de depoter, hvor der forefindes denne driftsform, har opnået et antal afløserpladser, varierende for de enkelte steder alt efter styrketallet i kørselsfordelingerne.

R. L. Olesen, Struer.

12 Antallet af stillinger i 15. lønningsklasse er forøget med 192 fra 452 til 644. Hertil kommer en mindre forøgelse i antallet af instruktører i 18. lønningsklasse.

Jeg behøver ikke gentage hovedbestyrelsens ønsker og også bestræbelser for en rimelig fordeling af stillingerne til MY- og MX-driften ved maskindepoterne. Det er sket i stor udstrækning i samarbejde med administrationen. Vi havde dog gerne set, at flere depoter var kommet i betragtning. Med gennemsnitsalderen på lokomotivførere, der kan komme i betragtning, er der tale om medlemmer i en forholdsvis høj alder, for hvem familieforhold og andet gør det vanskeligt at tage en forflyttelse.

Imidlertid skal vi ikke regne med en udbygning af antal maskindepoter med denne driftsform. Princippet for denne er nu fastlagt fra ledelsens side og vil ikke ændre sig væsentlig i fremtiden. Jeg har derfor på medlemsmøderne været inde på tanken om ved opstilling af kørselsfordelinger at imødekomme en del af de resterende maskindepoter. Om dette kan imødekommes fra administrativ side, ved jeg ikke, men da en overvejende del af vor tjeneste påbegyndes og afsluttes ved perron, skulle idéen med fælleskørselsfordeling for to eller flere maskindepoter ikke være uigennemførligt.

Det er til gengæld ikke alene spørgsmålet om maskintjenesternes accept på denne tjenestefordeling. Også vore afdelingsbestyrelser i de interesserede afdelinger har et afgørende ord, såfremt sagen skal fremmes. Det er derfor op til disse at tage sagen i sin hånd, hvis et resultat skal opnås.

Som meddelt på sidste kongres var vi kommet så langt frem i arbejdet med placering af lokomotiver og dermed stillinger, at vi kunne forlade det hidtidige princip, hvorefter en ansøgerliste kunne have varighed på op til 12 måneder. Såvel nye stillinger som ledigblevne opslås nu ved deres oprettelse eller ledighed og nye ansøgninger skal indsendes. Denne normalisering har givet en mere naturlig arbejdsform, og det er min opfattelse, at vi i de alt overvejende tilfælde har gennemført pladsbesættelserne gnidningsløst.

Jeg finder dog anledning til ganske kort at komme ind på pladsbesættelserne ved den sidste normeringslov, hvor vi opnåede 26 nye stillinger til MY- og MX-driften.

Når jeg mener vi er kommet ind i et normalt leje, må det erkendes, at vi hvert år har måttet kæmpe for at få vore normeringslove med virkning fra 1. april. Medens alle andre grupper i almindelighed har fået deres stillinger opslået så betids, at besættelserne er

sket ved finansårets begyndelse, har vi hidtil måtte udsætte vore besættelser til en 1. maj eller 1. juni, idet man fra administrationens side har gjort gældende, at der ingen anvendelse har været for disse stillinger, da det øndvendige antal lokomotiver ikke har været leveret før tæt op ad køreplansskiftet i maj eller juni måned. Sagligheden i denne motivering har det været vanskeligt at tilbagevise. På den anden side har det altid forekommet mig noget småligt og også urimeligt, at statsbanerne stillede sig på dette standpunkt. Økonomisk kan det næppe have haft nogen væsentlig betydning at fremrykke udnævnelserne en eller to måneder, før de sidste lokomotiver var leveret. Påstanden om, at man ikke havde fuldt overblik over, dels kørselsfordelingernes styrketal, dels hvilke depoter stillingerne skulle placeres ved, finder jeg heller ikke holdbar. Derfor har vi år for år måtte have dette emne til behandling, men først ved normeringsloven for indeværende finansår fik vi stillingerne fra 1. april.

Ved normeringsloven 1965/66 fik 3 lokomotivførere i 2. distrikt efter ansøgning stillinger i 1. distrikt. Stillingerne de besatte var altså opnormeringer, men som jeg lige har nævnt, skete det ikke pr. 1. april, men derimod pr. 1. juni. Den almindelige regel for disse opslagspladser er, at man skal tage 12 måneders tjenestetid ved depotet, før eventuel forflyttelse kan opnås.

Da der var tale om 2 korresponderende normeringslove, fandt generaldirektoratet, som i øvrigt har indført 12 måneders reglen, det rimeligt at imødekomme de tre lokomotivføreres ansøgning om tilbageflytning til deres tidligere hjemstedsdepoter, som havde fået en opnormering i forbindelse med loven 1966/67. Det skal bemærkes, at der var tale om hjemflytning til byer, hvor ansøgernes familier var bosiddende.

På en forespørgsel fra generaldirektoratet om hvorledes jeg så på dette forhold, tilkendegav jeg, at en tilbageflytning absolut havde min sympati. Dette standpunkt indtog jeg ikke ud fra et personligt eller andet nært forhold til de tre lokomotivførere, men slet og ret ud fra den betragtning, at de måtte være uden skyld i lovens forsinkelse med 2 måneder i 1965. Havde der været tale om besættelse af stillinger, der var ledigblevne ved død eller afsked, og altså ikke opnormeringer, måtte min indstilling være anderledes. I de foreliggende tilfælde mener jeg, det er saglig og logisk motiveret, og jeg har vanskeligt ved at forstå den voldsomme reaktion, som har fundet sted i forbindelse hermed.

Jeg har gerne ville nævne dette, idet jeg præciserer, at jeg traf afgørelsen uden at forelægge sagen for ho-

O. H. Hansen, Fredericia.

vedbestyrelsen, idet jeg på intet tidspunkt har været i tvivl om, at sådan burde der handles.

Spørgsmålet om at optage forhandling med generaldirektoratet om afskaffelse af de 12 måneders karenstid, har ganske naturligt i forbindelse med denne sag påny været fremme i hovedbestyrelsen. Denne har til gengæld hidtil vægret sig ved en ændring i det bestående og står naturligvis også ubekendt overfor, hvorvidt generaldirektoratet vil tiltræde et sådan forslag. Bliver der alligevel tale om en stationering af længere varighed og hermed mener jeg 6 til 10 måneder, kan der måske opnås sympati for tanken. Derimod tror jeg ikke, generaldirektoratet og herunder også distrikterne vil acceptere forflyttelse af en ansøger til et nyt strækningsområde med nødvendig strækningsindøvelse, hvis der kun bliver tale om en kortere stationeringstid. Afskaffes karenstiden får vi derfor meget nemt nye problemer at arbejde med. Ingen i denne sal vil på noget punkt underkende nødvendigheden af, at lokomotivpersonalet må kræve en grundig strækningsindøvelse, hvortil der må stilles større og større krav i takt med en større og større teknisk udvikling inden og udenfor førerrummet.

Foruden en forøgelse i antallet af MY- og MX-lokomotiver har vi i den afsluttede kongresperiode fået en forøgelse i antallet af MA-tog under lyntogsdriften. Stillingerne hertil er ligeledes besat i takt med køretøjernes levering og de næste stillinger forventes besat pr. 1. juni.

Vi havde håbet på en efter vor opfattelse fornuftig kombination af de nye og de gamle lyntog i samme kørselsfordeling i begge distrikter. På et givet tidspunkt syntes forhåbningerne herom at skulle gå i opfyldelse, idet vi i 1. distrikt nåede frem til en turopstilling med begge togtyper. Et kompetencespørgsmål kom imidlertid ind i billedet og med den forestående køreplansændring, er dette forhold påny ændret. Generaldirektoratet har ønsket de to togtyper indlagt i kørselsfordelinger uafhængig af hinanden.

Jeg forstår ikke dette standpunkt, som det ikke har været mig muligt at få ændret, idet det efter min opfattelse må være af den største interesse, både for administrationen og – men naturligvis ikke mindst – for personalet, at det er de samme mennesker, der betjener begge typer, befarer de samme strækninger, og dermed bliver kendt med alt indenfor lyntogsdriften og fortsat holder sig ajour med materiel og strækninger. Når jeg giver udtryk for min uenighed med generaldirektoratet er det ikke mindst også fordi, der i en sammenlægning ikke har været tale om en forøget ud-

gift til flere stillinger, der økonomisk kunne belaste budgettet væsentligt.

Ved en omtale af normeringsloven er der tillige grund til at præcisere afviklingen af uddannelsesproblemer m.m. i tilslutning til en del elektroføreres ansøgning om overgang til anden lokomotivtjeneste. Hele dette program er nu afviklet og samtlige elektroførere, der ønskede det, dermed overgået til lokomotivførerstillingen.

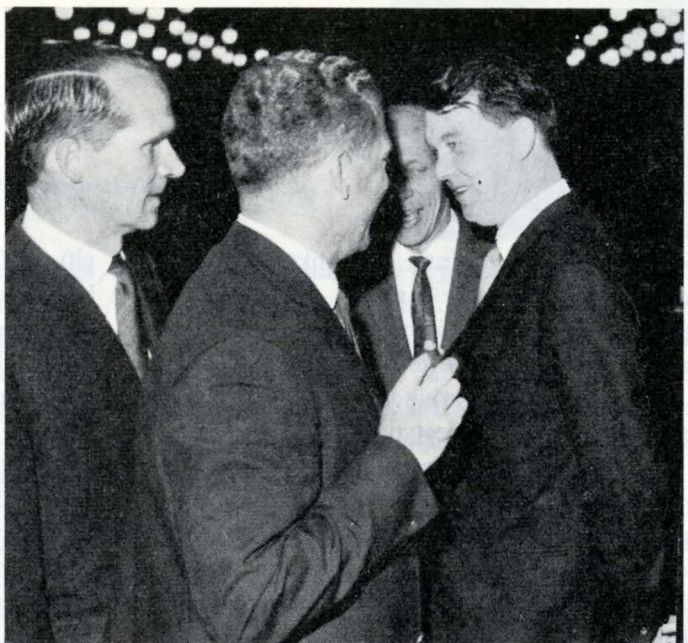
Den resterende del af elektroførerne, der oprindeligt skulle være 10 år i 10. lkl., før oprykning til 12. lkl. har fået disse 10 år ændret til 5 år.

Som jeg har givet udtryk for det på møderne landet over, skulle vi med denne kongres været kommet så vidt, at den sidste lokomotivfyrbøder var udnævnt til lokomotivfører. Helt efter programmet er det imidlertid ikke gået, men det skyldes ikke hovedbestyrelsen. Nogle enkelte lokomotivfyrbødere har ønsket at benytte retten til kun at opnå udnævnelse på ganske bestemte maskindepoter. Disse ønsker har indtil nu ikke alle kunne imødekommes, hvorfor stillingsbetegnelsen lokomotivfyrbøder fortsat eksisterer.

Men reelt er vort arbejde med en oprykning af den resterende styrke i virkeligheden tilendebragt, og lokomotivfyrbøderstillingen ophævet. Ved forfremmelserne fra lokomotivfyrbøder til lokomotivfører skal det erkendes, at antallet af forflytninger stadig har været stort. Den svigtende trafik i 2. distrikt tilligemed en fortsat nødvendig udveksling, de to distrikter imellem, fordi en normalisering af personalestyrken endnu ikke er opnået, har medført, at en forfremmelse for en stationeret lokomotivfyrbøder i 2. distrikt almindeligvis medførte forflyttelse til 1. distrikt.

Gennem et ihærdigt arbejde fra hovedbestyrelsen og med en absolut fuld anerkendelse af problemet fra administrativ side har vi gennem årene fået de fleste flyttet tilbage til familier og hjem. Vi har imidlertid en mindre styrke af lokomotivførere, der er blevet suppleret af et antal lokomotivmedhjælpere, som endnu er stationeret i 1. distrikt, skønt deres familie er bosiddende i 2. distrikt. Vi må imidlertid gøre os det klart, at tilbageflytning ikke kan finde sted, før personalestyrken i 1. distrikt er nået op på et antal udover distriktets behov, der svarer til antal ansøgere til 2. distrikt. Derfor skal man ikke stille sig forhåbninger om et større antal forflytninger, før vi når ind i foråret 1967. Ja vi skal måske endog hen til efteråret 1967.

Sideløbende med opbygning af en overtallig personalestyrke i 1. distrikt ligger spørgsmålet om den nødvendige forøgelse af styrken i forbindelse med udvi-

Øverste række fra venstre: N. O. A. Dinesen og E. G. Nielsen, Av. S. Meng, Sg, B. Therkildsen og P. Bryhl, Ar. E. C. L. Christiansen, Hgl, A. Jaakonsalo, Finland, og M. K. Nielsen, Pa. N. K. Jensen, Ar, M. K. Nielsen, Pa, og formanden.

Midterste række fra venstre: Ingvar Olsson, Sverige, og K. B. Knudsen. C. M. Clausen, Esbjerg, og N. V. Ø. Jensen, Hgl. E. Tandrup, Es.

Nederste række fra venstre: Tolken, S. Christensen, Ar. Interesserede tilhørere: A. G. Sørensen, O. S. Nielsen, V. O. Krog, Gb, P. Jensen, Rf, og A. C. Larsen, Gb. Til slut de påpasselige dørvogtere A. J. Lassen og S. Bristing.

A. C. Quaade, Helgoland.

delsen af S-togsnettet. Arbejdet med elektrificering af strækningen Holte-Hillerød skrider stærkt frem, og planerne om elektrisk drift til Lundtofte og Køge kan formentlig også forventes gennemført. Selvom den elektriske drift på nogle af disse strækninger indgår som afløser for den nuværende dieseldrift, vil den hyppigere toggang på elektrificerede strækning kræve forøget personalestyrke.

Som afslutning på omtalen af de lønmæssige spørgsmål skal det nævnes, at der i forbindelse med den forestående ændrede klassificering under tjenestemandskommissionen ikke vil blive nogen normeringslov for 1967/68. Dette er en ganske naturlig følge af det forestående omlægningsarbejde, hvorunder en normeringslov ikke kan arbejde samtidig.

Den efter loven fastsatte behandling af stedtillægs-satserne vil også blive udsendt. For dennes vedkommende var det måske endog klogt, om arbejdet hermed blev udsat, til man havde et billede af, hvad de kommende lovforslag i forbindelse med boligforliget vil betyde for fremtidens husleje.

Tjenestetid.

I mæglingsforslaget mellem arbejdsmarkedets parter indgik også en aftale om nedsættelse af arbejdstiden. Forslagets hovedpunkter om en 44-timers arbejdsuge for dagarbejde og 42-timers arbejdsuge for skifteholdsarbejde, der skulle have virkning fra indeværende forår, indgik for tjenestemændenes vedkommende til behandling i et udvalg nedsat af finansministeriet i maj 1965. Udvalget sluttede sit arbejde i marts måned d.å., og det vil allerede være kongressen bekendt, hvilket resultat man nåede frem til. En dybtgående redegørelse må derfor være unødvendig. Vi har fra 1. april i år en 44-timers arbejdsuge for almindelig dagtjeneste og 42-timers arbejdsuge for tjenestetid, der udføres i tiden 18-6. Det er nødvendigt, at vore medlemmer fører nøje kontrol med timerne indenfor dette interval, så nøjagtige opgørelser kan foreligge til det fastsatte tidspunkt.

Men foruden de generelle tjenestetidsregler findes også underbestemmelserne for de enkelte styrelsesgrene, og for vort vedkommende har hovedbestyrelsen fundet det rigtigst at anmode generaldirektoratet om en forhandling herom. Som jeg tidligere har givet udtryk for, kan det være fristende at søge nedsat timetallet på uafbrudt tjeneste m.m., men det skal stå os klart, at jo strammere bestemmelserne bliver for opstilling af kørselsfordelinger, jo vanskeligere kan det blive at opnå idealet af en tjenestefordeling.

Da vi endnu ikke har haft forhandlingen med generaldirektoratet, kan emnet blive genstand for drøftelse her på kongressen. Jeg kan allerede for min part sige, at det utvivlsomt vil tjene lokomotivmændene bedst, såfremt vi bevarede de nuværende bestemmelser, måske med nogle ganske få ændringer. Og samtidig opnåede godkendelse af, at der toges mere hensyn til lokomotivmanden under tjenestens udførelse. Herunder ikke mindst en betydelig reducere af den megen rangertjeneste med de store lokomotivtyper og en mere rimelig fordeling af nattjenesten.

Jeg er fuldstændig klar over, at maskinsektionen i Fredericia fortsat opstiller urimelige tjenester for reservepersonale, men det skulle dog være mærkeligt, om vi ikke ved forhandling med sektionen og distriktet kunne opnå enighed om mere menneskelige tjenester. Selv om der på møder af og til fremsættes kritik af 10-timersbestemmelsen, er det mit indtryk, at denne ikke anvendes i større udstrækning, og i almindelighed kun i sådanne tilfælde, hvor det hensigtsmæssige ikke alene er administrativ fordel, men også af betydning for personalet.

Feriehjemmet.

Efter et langvarigt og omfangsrigt forarbejde kunne jeg på sidste kongres på hovedbestyrelsens vegne forelægge et forslag til en om- og tilbygning af feriehjemmet. Kongressen stod ikke enstemmigt bag hovedbestyrelsen, men afstemningsresultatet og en nøgtern vurdering af de faldne udtalelser gjorde det dog klart, at hovedbestyrelsens forslag burde nyde fremme.

På dette grundlag var det ganske naturligt, vi fortsatte med arbejdet, og jeg røber ingen hemmelighed, når jeg tilkendegiver, at havde den første periode forud for kongressen været belemret af forskellige vanskeligheder under projektets udarbejdelse, så blev de efterfølgende måneder ikke mindre besværlige.

Men det lykkedes dog for os at komme igennem forhandlingerne med de forskellige institutioner, og da vi nærmede os efteråret 1963, så det trods alt lysere ud. På det tidspunkt stod vi overfor afholdelse af vort informationsmøde, og det skal ikke nægtes, at vi med en vis tilfredshed og for mig personligt en vis glæde forelagde de opnåede resultater.

Vi kunne naturligvis med kongressens tilsagn havde påbegyndt arbejdet uden hensyntagen til informationsmødet, og vi kunne med god samvittighed alene have henvist til de truffe beslutninger. Men når vi var så tæt på et møde, hvor tillidsmænd fra hele landet skulle

A. Tarpø, Nyborg.

være til stede, var det for mig en ganske naturlig og selvfølgelig ting at meddele tillidsmændene, at når dette møde er afsluttet, graver vi det første spadestik til udvidelsen på Røsnæs.

Netop på denne baggrund blev det en dobbelt skuffelse, da det viste sig, at tillidsmændene ikke agtede at bevare kongresbeslutningen og ej heller fandt det rimeligt selv at tage et standpunkt. Med henvisning til § 10 i foreningens love toges i stedet initiativet til en samling af underskrifter fra det nødvendige antal afdelinger for indkaldelse af ekstraordinær kongres. 14 afdelingsformænd underskrev denne beslutning, der blev tilstillet hovedbestyrelsen.

Om det lovlige heri har der naturligvis været mange diskussioner. Om lovligheden kan angribes ud fra den tekst, der er anvendt i den pågældende paragraf, skal jeg helt lade være ude af betragtning. I en sag af denne karakter ville en reaktion heroverfor næppe have haft en hensigtsmæssig virkning.

Det har til gengæld næppe været i overensstemmelse med de tanker og ideer, der ligger til grund for dette afsnit i vore love, at 10 eller flere enkeltpersoner uden forudgående behandling på et beslutningsdygtigt møde i deres respektive afdelinger skulle kunne træffe beslutning om en ekstraordinær kongres afholdelse. Det harmonerer i hvert fald ikke med de almindelige ønsker og krav om, at hovedbestyrelsen må tilrettelægge sit arbejde og sine beslutninger sideløbende med kongressernes tilsvarende vedtagelser.

Selv om en hovedbestyrelse må være den, der står for ledelsen af en organisation, og måske på dette grundlag i den her anførte sag kunne have tilbagevist en yderligere kongresbehandling af emnet, må den som ledelse ganske naturligt vælge den vej, der fremkalder største tilfredshed og undgå unødigt opposition.

Den ekstraordinære kongres blev derfor afholdt 10.-11. december samme år. På kongressens bord lå det udarbejdede projekt med de detaljerede oplysninger om byggeriets omkostninger, og om hjemmets økonomiske stilling i den nye skikkelse. Hovedbestyrelsen fik ikke af kongressen en tilkendegivelse af dennes opfattelse og indstilling overfor projektet. Et forslag om urafstemning blev vedtaget, og det blev overladt til hovedbestyrelsen at ledsage forslaget med de kommentarer og den indstilling, hovedbestyrelsen havde til projektet.

Forslagets skæbne er kendt af deltagerne på denne kongres, og jeg vil ikke skjule, at afstemningsresultatet var en større skuffelse, end jeg havde ventet, ligesom jeg heller ikke vil fravige opfattelsen af, at det

blev et personligt nederlag. Jeg har arbejdet ud fra en ærlig vilje for at føre feriehjemmet over i en moderne tilværelse svarende til de krav, der kan stilles ude fra, men og ikke mindst svarende til det tvingende nødvendige i, at feriehjemmet overgår til helårsdrift, indkobles i den serie af kursussteder, hvis antal er stadig stigende, men for hvilket der fortsat er et stigende behov. Det kan ikke undgå lokomotivmændenes opmærksomhed, at vort samfund stiller større og større krav til uddannelse og lokomotivmændene er en af de få organisationer der har det egnede sted til dette formål, hvorfor vi burde have været med i denne opgave.

Men denne sag er – i hvert fald foreløbig – ude af verden, medens feriehjemmet fortsat er en realitet. Jeg behøver ikke overfor denne forsamling at gentage nødvendigheden af en ændret driftsform for feriehjemmet. Jord og bygninger kan ikke i vor tidsalder henligge ubenyttet i årets 9 måneder, hvis den eller de skal svare sig økonomisk, og lønninger m.m. står ikke i et rimeligt forhold til driften, når generalomkostningerne strækker sig over 5 måneder til en 3 måneders drift.

Denne opfattelse må kunne rodfæste sig i enhver tvivlende sjæl. Indenfor feriehjemsudvalget har vi fortsat måtte arbejde med problemet, og selv om vi uanset, hvorledes vi vender og drejer sagen, ikke har kunnet finde frem til en ideel løsning har vi besluttet og senere fået det godkendt af hovedbestyrelsen, at der installeres centralvarme i de nuværende bygninger. I forbindelse hermed, hvor vi får varmt vand på alle værelser, bliver der tillige badeværelser på alle etager. Køkkenets modernisering har længe været påkrævet, men stadigt udskudt i håb om gennemførelsen af den store ombygning. En yderligere udsættelse af dette arbejde er til gengæld ikke mulig, hvorfor det gennemføres i forbindelse med centralvarmeinstallation.

For at kunne anvende bygningerne til kursusvirksomhed har vi besluttet at indrette 3 studiekredsværelser i de 6 eksisterende værelser fra og med nr. 26 til og med nr. 31, der er beliggende i det store anneks's nordvestlige side. Til adskillelse af de tre studiekredsværelser monteres foldedøre, så det samlede areal kan anvendes til foredragssal, der kan rumme ca. 60 personer.

Foruden det her nævnte isoleres bygningerne såvel i hulrum som i loftrum og alle vinduer forsynes med forsatsvinduer. Omkostningerne anslår vi til kr. 650.000, som er fremskaffet ved omprioritering i forbindelse med et sparekasselån. Ved indretning af bade-

værelser, studiekredslokaler og herunder foredragssal reduceres den hidtidige sengekapa- citet fra 67 pladser til 51. Denne udnyttelsesgrad er kun egnet for mindre kursusvirksomhed og forrykker den økonomiske balance i forhold til de beregninger, vi havde foretaget i forbindelse med det store projekt.

Pensionsprisen må derfor sættes højere ved udlejning til andre, medens vi kan holde en lavere pensionspris for vore medlemmer gennem kontingentet. De priser, vi har oplyst i DLT, er fastsat ud fra et anlagt budget, men ikke vejledende for kursusvirksomhed, hvor vi i de enkelte tilfælde med evt. interesserede må forhandle os frem til en pris, der svarer til de krav, der stilles til kost og forplejning.

Feriehjemsudvalget og hovedbestyrelsen håber med det foreliggende, at feriehomeet kan drives i den kommende tid såvel i som udenfor sommersæsonen. Det er vort håb, at økonomien for homeet vil bedres. Vi er dog ikke så optimistiske, at vi forventer nogen fremgang på dette område i den første tid. En vis indarbejdningsperiode er givetvis nødvendig, men viser denne sig at blive af længere varighed, må vi vende tilbage til sagen overfor kongressen.

Tjeneste- og lejeboliger.

I marts måned i år afgav tjeneste- og lejeboligudvalget af 17. juni 1964 betænkning. Den efterhånden ret betydelige stigning af boligafgifterne uden for tjeneste- og lejeboliger var baggrund for udvalgets nedsættelse, ligesom ligningsmyndighedernes tilbøjelighed til at beskaffe forskellen mellem den aktuelle leje og den reelle lejeværdi som indkomst medførte nødvendigheden af en revidering af lejen i statens boliger. Det skal understreges, at der ikke i nogen tilfælde er forekommet en ekstra beskatning, idet man over for ligningsmyndighederne har henvist til udvalgsarbejdet.

Selv om det af nemheds hensyn kunne have været fristende med et forslag om en ensartet generel lejeværdihøjelse af de nuværende boligafgifter måtte udvalget finde frem til graduering af lejesatserne efter boligernes udstyr med tekniske installationer. Anvendelse af en anden fremgangsmåde ville medføre en forvoldsom stigning af boligafgiften for de gamle og dårligt udstyrede boliger og en tilsvarende for ringe forhøjelse for de nyere boliger.

Der er udarbejdet nyt skema, efter hvilket den fremtidige leje skal fastsættes, og der er heri taget hensyn til, hvilke installationer der lægges til grund for lejeværdihøjelsen, og det vil også af skemaet fremgå, at for-

V. Dorner, Esbjerg.

højelsen er størst i hovedstadsområdet, mindre i købstæderne og mindst på landet. Udvalget foreslår tillige, at boligafgifterne med passende mellemrum reguleres under hensyntagen til udviklingen på det private boligmarked og foreslår samtidig særlige regler for indvendig og udvendig vedligeholdelse.

Organisationsforhold.

Virkningen af Statsbanernes rationalisering har været følelig for vort medlemstal. Medens vi den 1. januar 1956 havde 2300 aktive medlemmer, havde vi den 1. januar i år kun 1804. Altså en tilbagegang på 496 medlemmer på 10 år. Svarende til ca. 21,5 procent. Det er jo en alvorlig tilbagegang og forhåbentlig er vi hermed nået bunden.

Ifølge vore loves § 9 skal der – som en almindelig regel – oprettes afdeling, hvor der er stationeret mindst 15 aktive medlemmer. Afvigelser herfra kan kun ske, når hovedbestyrelsen skønner, at særlige forhold begrunder noget sådant.

Tilbagegangen i medlemstallet rammer og har ramt en del af vore gamle afdelinger. Flere kan følge efter på grund af Statsbanernes tendens til koncentrering af bemanning til strækningkørsel ved de færrest mulige maskindepoter. Det medfører dels nedlægning af maskindepoter dels reducere fra blandet strækning- og rangertjeneste til udelukkende rangertjeneste.

Hovedbestyrelsen har drøftet dette emne. Berørt heraf på nuværende tidspunkt er afdelingerne i Slagelse, Tønder, Sønderborg, Herning, Brande og Frederikshavn, og som nævnt kan flere følge efter. På grund af geografiske forhold – afstanden til nærmeste storafdeling – men også ud fra hensynet til, at der er tale om afdelinger, der har været selvstændige gennem mange år, er vi indstillet på at benytte os af lovens § 9, stk. c, længst muligt.

Vi håber kongressen kan følge os i denne opfattelse, og jeg henstiller til den kommende hovedbestyrelse at indtage samme standpunkt som den nuværende.

Ved denne omtale af organisationsforhold finder jeg anledning til at nævne en foretaget ændring i sammensætningen af ledelse i Jernbaneorganisationernes Marketenderiudvalg. Det er det hovedudvalg, der siden 1952 har haft til opgave at udbygge marketenderivirksomheden inden for vore tjenestesteder. Medens driften af marketenderierne har været overladt til lokale driftsudvalg, har hovedudvalget kun beskæftiget sig med oprettelse af nye marketenderier og

C. Jensen, Padborg.

i øvrigt været til disposition med råd og vejledning i det omfang, det har været ønsket. Hovedudvalget har siden oprettelsen været sammensat af de fire formænd for jernbaneorganisationerne.

Efter ønske er det nu ændret således, at de fire organisationer har valgt et medlem uden for formændenes rækker. Udvalget er tillige suppleret med et medlem af Jernbaneorganisationernes Fællesudvalg.

Også vore forsikringsforeninger er der grund til at nævne overfor kongressen. I de senere år har der været tilgang af aspiranter og elever til stort set alle kategorier, og selv om rationaliseringen har holdt sit indtog ved DSB, vil der fortsat være tilgang af nye årgange til erstatning for en del af afgangene. Forsikringsagenturföreningen med sine forsikringsbrancher, tyveri, ansvar og hvad der ellers hører til en familieforsikring samt autoforsikring og autoulykkesforsikring ligger fortsat med de billigste præmier. »Vejlekassen« er den billigste begravelseskasse her i landet. Uheldsforsikringsforeningen ligger ligeledes med meget billige præmier, og den dækker skader ved ulykkestilfælde såvel i som uden for tjenesten. Jeg nævner denne gren af jernbanemændenes kooperative virksomhed med henblik på tillidsmændenes medvirken til fortsat tilgang af nye medlemmer, og fordi vi kan gøre det billigere selv.

Alle tre foreninger har repræsentanter over hele landet. Deres navne og adresser er bekendtgjort ved opslag, men ønsker man i øvrigt oplysninger af den ene eller anden art, kan henvendelse rettes til foreningens kontor.

Medlemstallet i Dansk Lokomotivmands Forbund har lidt samme skæbne som vort medlemstal. Mindre trafik på eksisterende baner og nedlægning af urentable baner har reduceret antallet af lokomotivmænd betydeligt. Som følge heraf har forbundets ledelse overvejet en opløsning af forbundet, såfremt dets medlemmer kan optages i vor forening. For kort tid siden har formanden Georg Larsen rettet henvendelse herom til hovedbestyrelsen.

Efter den nuværende tjenestemandsløvs §§ 21–24 er vi forhindret i at imødekomme dette ønske. I § 21, stk. 2, er det tilkendegivet, at organisationer kun kan opnå anerkendelse som etatsorganisation, såfremt de bl.a. ikke giver adgang for andre end de i pågældende styrelsesgren ansatte tjenestemænd og aspiranter samt pensionerede tjenestemænd.

Det er jo en efterhånden ældgammel bestemmelse i forhandlingsretten. I øvrigt den samme, som den 29. juli 1903 bevirkede, at danske lokomotivmænd

måtte dele sig i to organisationer. Fra 1899 og fire år frem var såvel stats- som privatbanelokomotivmænd i samme organisation. Om vi nu 63 år efter kan opnå anerkendelse for det samme vides ikke. Ud fra et moderne synspunkt, hvor organisationsret og forhandlingsret ses med helt andre øjne, end tilfældet var ved århundredskiftet, skulle man mene, at der kunne opnås sympati for tanken. Hvad enten man er ansat ved den ene eller anden jernbane, om den er stats- eller privatdrevet, er der ingen væsentlige afvigelser i vilkårene for den ansatte. En tilpasning af løn- og arbejdsforhold de to driftsformer imellem har fundet sted, hvorfor tilsvarende må kunne opnås for forhandlingsretten.

Sagen er af nyere dato. Efter kongressen bør den imidlertid optages til en drøftelse med centralorganisationen og andre interesserede organisationer.

Indenfor landsorganisationen er der oprettet et tjenestemand- og funktionærudvalg, hvis opgave det ganske naturligt er at varetage interesserne for disse grupper, der er i stadig stigende antal. I 1964 har der i tilslutning hertil været afholdt en 1 dages konference for de organisationer, der er tilsluttet LO. Siden stiftelsen af Fællesrådet for danske Tjenestemand- og Funktionærorganisationer, der kom på tværs af et den gang allerede påbegyndt arbejde med oprettelse af tjenestemand- og funktionærudvalg under LO, har der – måske nok for optimistisk – været tanker om, at samtlige tjenestemænd og funktionærer blev samlet under samme organisation.

Afstanden mellem LO og FTF har indtil for ganske nylig været iøjnefaldende, selv om det har været tilkendegivet, at forhandlingsviljen har været til stede. I februar 1966 fik vi imidlertid indtrykket af, at de to organisationer nærmede sig hinanden, idet de i fællesskab med andre organisationer tog principiel afstand fra lovgivningen om tvungen voldgift og senere i marts måned ligeledes i en fællesudtalelse protesterede mod lovforslaget om oprettelse af et aftalenævnet. Netop forud for denne kongres har LO og FTF tilkendegivet nødvendigheden af et snævrere samarbejde om grænseproblemer.

Hvilket resultat der kommer ud af drøftelserne om grænsedragninger vides ikke, når denne beretning skrives. Men håbet om tjenestemænd og funktionærer samlet i en større enhed synes at ligge fjernere end nogensinde tidligere. Vi må for fremtiden akceptere to landsorganisationer med en spaltning af tjenestemand- og funktionærgrupperne, alt efter de aftaler der kan opnås enighed om.

N. V. O. Jensen,
K. A. Nielsen (Åbyhøj)
og M. K. Nielsen,
hovedbestyrelsen.

Sikkerhedstjeneste.

Hovedbestyrelsen har også i denne kongresperiode haft en del sager opstået som følge af tjenesteuheld eller tjenesteforseelse. Et antal heraf har været behandlet af auditøren, medens andre af mindre karakter er afgjort ved generaldirektoratets eller distrikternes foranstaltning alene.

Et udvalg til behandling af tjenestemandsslovens §§ 17 og 18 om disciplinær forfølgning og straf, har arbejdet siden juni 1964. Betænkning fra udvalget kan forventes at foreligge inden ret længe.

De i de senere år forekomne ret store og komplicerede tjenestemandssager har i nogen grad givet anledning til udvalgsarbejdet. Da betænkningen ikke er afgivet endnu, kan jeg vanskeligt udtale mig om udvalgets indstilling. Af det hidtidige refererede fremgår det imidlertid, at man agter at foreslå indført et system, hvor styrelsen kan indsætte en slags anklager, og bisidderen indtræder tidligere i sagen og samtidigt med styrelsens repræsentant. I dag kommer bisidderen først ind i billedet, når forhørslederen er tiltrådt.

Det vil blive fastslået, at bisidderen skal være advokat, en person fra pågældende etat eller en organisationsrepræsentant. Der vil tillige blive indført vidnepligt som i almindelige retssager og ligeledes en regel, hvorefter bisidderen må gøre sig bekendt med forhørslederens rapport, men ikke med indstillingen.

Når betænkningen foreligger, vil en nærmere omtale heraf blive bekendtgjort i Lokomotivtidende.

Desværre har en alvorlig ulykke ramt Danske Statsbaner og dermed os alle sammen. Den 1. maj i år stødte et persontog og en af DSB's busser sammen i en ellers bevogtet vejoverkørsel ved Hammerum station.

Vi kender i dag ikke alle enkelthederne i sagen. Ingen kan sige, hvor ansvaret skal placeres. Af de sparsomme oplysninger, der indtil nu er tilgået os, forekommer der en vis usikkerhed over for stabiliteten i sikringsanlægget. Om rigtigheden heraf skal jeg ikke udtale mig, før sagens akter foreligger, men vel vidende, at teknikernes klippefaste tro på, at teknikken ikke kan svigte, tidligere har været fremsat, er det mit inderlige håb, at ingen midler vil blive sparet i undersøgelsen af anlægget.

Den mindste tvivl om dets stabilitet må gøres til genstand for mikroskopiske undersøgelser. Ansvarets placering uden for sikringsanlægget drejer sig om menneskeskæbner.

N. P. Røgilds,
hovedbestyrelsen.

Det er ikke min hensigt i forbindelse med denne tragiske ulykke at ville optræde som den bagkloge. Men da der fra anden side er peget på nødvendigheden af en »Fuld-Stop« regel, hvor landeveje skærer skinneveje i niveau, vil jeg gerne slutte op om dette krav. Vi har tidligere peget på nødvendigheden af denne regel, uden at myndighederne har fundet anledning til at følge vort ønske.

Allerede da Folketinget i efteråret 1954 havde behandlet forslaget til en ny færdselslov og givet tilslutning til betegnelsen »Hovedvej« for de landeveje, der forbinder by med by, og tillige indførte »Fuld Stop« af enhver trafikant, før denne kører ind på hovedvejen, skrev jeg i Lokomotivtidende og opfordrede myndighederne til at ændre lovforslaget, så begrebet hovedveje også kom til at omfatte skinnevejen. Vi har senere tilskrevet generaldirektoratet om samme emne og forslag, men stadig med et negativt resultat.

Skønt antallet af ulykker ved overskæringer, hvor jernbane og landevej mødes, er oppe i et uhyggeligt antal, betragtes jernbanerne stadig efter færdselsloven som almindelige veje.

Jeg ved godt, at loven påbyder forsigtig kørsel og respekt for det tunge materiel, men det skulle banernes tilstedeværelse alene kunne fremtvinge uden særlig lov. Det er til gengæld en stor misforståelse ved en lovs opbygning, at man påbyder særlige forsigtighedsregler for stærkt befærdede landeveje med fri hastighed, medens man undlader samme forsigtighedsregel for passage af skinneveje.

I modsætning til landevejenes lettere materiel, der kræver en kort bremselængde, har skinnevejen kun tungt materiel, der kræver lange bremselængder. Vi skal derfor påny henstille til rette vedkommende om snarest at ændre loven, så skinnevejen ligestilles med landevejen under betegnelsen hovedvej.

Lokomotivpersonalets Hjælpefond.

Fra virksomheden inden for Lokomotivpersonalets Hjælpefond kan jeg oplyse, at vi som sædvanligt har ydet bisidderassistance, når medlemmerne har fremsat ønske herom.

Udgifterne hertil har været 2.456,60 kr. I erstatninger m.m. har vi udbetalt 3.620,00 kr. I den årlige juleunderstøttelse er udbetalt 6.875,00 kr. Udgifterne til svagførearrangement har beløbet sig til 58.274,20 kr. Til dette arbejde har vi modtaget 10.209,20 kr. i gaver ude fra. Herunder 8.336,29 kr. fra Danske Statsbaner.

S. A. Rasmussen,
hovedbestyrelsen.

Lokomotivfører A. Henriksen og hustrus legat.

I yderligere juleunderstøttelse har vi efter fundatet for lokomotivfører A. Henriksen og hustrus legat yderligere kunne udbetale 700,00 kr.

Gruppelivsforsikring.

I kongresmapperne ligger der materiale med oplysninger og tilbud på tegning af gruppelivsforsikring for vore medlemmer. Hovedbestyrelsen har beskæftiget sig en del med denne sag, men ikke fundet det korrekt at træffe endelig afgørelse, før den har været genstand for drøftelse her på kongressen.

Det er naturligvis altid vanskeligt at træffe afgørelse i en sag af denne karakter. Det at skulle handle for andre ved tegning af livsforsikring er en tillidssag. Der er til gengæld ingen tvivl om, at også i et emne som dette er det økonomisk fordelagtigt at løfte i flok. Det er os bekendt, at Landsorganisationen arbejder med tanken om oprettelse af denne forsikringsform for medlemmer i de tilsluttede organisationer. Når dette skrives, foreligger der imidlertid ingen endelig beslutning herom fra LO. Skulle dette blive aktuelt og tilslutning den vej være mere fordelagtig, bør vi naturligvis vælge den løsning.

Det forhindrer dog ikke kongressen i at behandle det forslag, der er udarbejdet for lokomotivmændene på grundlag af de oplysninger om aldersfordelingen m.v., vi har tilstillet Forsikringselskabet »ALKA«. Det bør understreges for sagens videre behandling, at der ikke er tale om livsvarig livsforsikring, men om en forsikring gældende til det 65. år.

Ser vi på dødeligheden inden for vore medlemmers række i de aldersgrupper, der kan komme i betragtning, og vi alene tager statistikken fra den nu forløbne kongresperiode, kunne gruppelivsforsikringen have haft stor betydning for os. Selvom vi har enke- og børnepension til vore efterladte, er den ikke overvældende stor, når forsørgeren falder bort i 40 til 50 års alderen. En yderligere hjælp på 10.000 kr. vil utvivlsomt derfor være kærkommen.

Afslutning.

Jeg har som sædvanligt i denne mundtlige beretning hovedsageligt beskæftiget mig med hovedpunkterne i hovedbestyrelsens arbejde. Jeg har alene anset det som min opgave over for kongressen i sammentrængt form, men dog så fyldestgørende som muligt at belyse foreningens virksomhed. Som tidligere tillader

M. W. Pedersen og
H. Ørnstrøm,
hovedbestyrelsen.

jeg mig samtidig at henvise til vore kvartalsberetninger og de møder, der har været afholdt med vore tillidsmænd og vore medlemmer mellem de to kongresser.

Sammenarbejdet inden for hovedbestyrelsen har været det bedste. Det er ikke ensbetydende med, at der altid er opnået fuld enighed under en sags behandling. Selvom dette naturligvis tilstræbes, må der altid forekomme tilfælde, hvor de enkelte medlemmers opfattelser er afvigende fra hinanden. Der har derfor forekommet en vekselvirkning mellem blide og hårde udtalelser, men det er mit håb, at der i intet tilfælde er fremkommet åbne ulægelige sår, selvom der til tider er sat hårdt imod hårdt.

Jeg takker hovedbestyrelsens medlemmer for et godt og værdifuldt samarbejde gennem de fire år. Har rationaliseringen og dens følger forøget arbejdsmængden for hovedbestyrelsen, har tilsvarende gjort sig gældende for vore tillidsmænd ude i afdelingerne. Jeg værdsætter i høj grad det arbejde, disse mennesker udfører, og for hovedbestyrelsen har det været en god støtte i arbejdet, at afdelingernes tillidsmænd har styrket os ved et loyalt samarbejde.

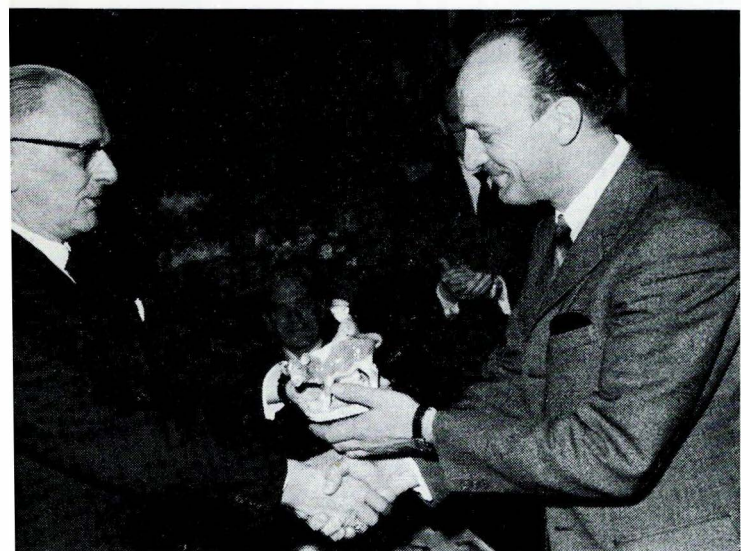
På hovedbestyrelsens vegne retter jeg derfor en varm tak til afdelingsformænd, -kasserere og bestyrelsesmedlemmer. Denne tak gælder de tilstedeværende her på kongressen, de der ikke kan deltage og de, der er fratrådt i årenes løb.

Jeg takker ligeledes vort landsoplysningsudvalg og udvalgets medarbejdere ude i afdelingerne. Vi har fortsat opgaver på dette område, der skal tilpasses tiden og udviklingen. Vi kan vel ikke prale af nogen storslået interesse, men dog glæde os over en stadig tilslutning, så denne gren af vort foreningsarbejde kan holdes i aktivitet.

Arbejdet med og resultatet af bl.a. de generelle lønforbedringer og tjenestetidsreglernes opbygning er udført i samarbejde med i første omgang Centralorganisation I og senere Statstjenestemændenes og Lærernes Fællesudvalg. Her inden for har vi haft et tilsvarende godt kammeratskab og udbytterigt samarbejde, som vi har al mulig grund til at takke for, tilsvarende gælder over for Jernbaneorganisationernes Fællesudvalg, privatbanelokomotivmændenes forbund, Dansk Smede- og Maskinarbejder Forbund og Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund.

Som det fremgår af gæsterepresentationen på kongressen er vor forening i kontakt med broderorganisationer nord og syd for landets grænser. Her har vi ført traditionerne videre og med interesse fulgt ud-

Afsked efter års arbejde

viklingen for vore kolleger i disse lande. Dels ved direkte kontakt med de respektive forbund og foreninger, dels og i særlig stor udstrækning gennem Nordisk Jernbanemænds Union og International Transportarbejder Forbund. Gennem disse to store internationale sammenslutninger har vi hentet materiale med gode råd og vejledning for vort eget arbejde, og jeg bringer de danske lokomotivmænds tak herfor.

Men intet samarbejde uden egen indsats. Med denne min hilsen til andre udtaler jeg derfor håbet om, at den plads vi har indtaget ved fællesbordet, har været udfyldt på en tilfredsstillende måde.

Med disse ord overlader jeg hermed denne beretning og det øvrige fra hovedbestyrelsens arbejde til kongressens videre behandling og vurdering.

S. Suneson

Foreningens mangeårige næstformand og hovedbestyrelsesmedlem tog afsked med organisationsarbejdet efter 29 års uafbrudt virke i hovedbestyrelsen.

I den anledning blev Suneson på det hjerteligst hyldet af kongressens deltagere og udnævnt til æresmedlem af foreningen.

På alle områder har Suneson ydet en anerkendelsesværdig indsats i organisationsarbejdet, og stout har han gennem årene styret en kurs, der tåler sammenligning med de bedste traditioner i tillidsmandsarbejdet, en kurs som skulle tjene fremgang for Dansk Lokomotivmands Forenings medlemmer. I foreningens historie vil han komme til at indtage en meget central plads, og den hædersbevisning kongressen tildelede, har han i fuldt mål fortjent.

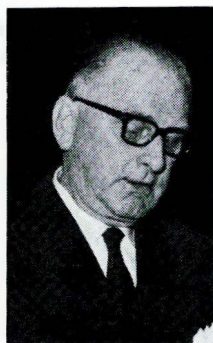
J. V. Christiansen

En anden kendt, ganske vist forhenværende tillidsmand blev hyldet, nemlig J. V. Christiansen, Århus. Gennem mange år deltog han aktivt i organisationsarbejdet, inden han forlod statsbanernes tjeneste og gik over i boligforeningsvirksomhed. Det var især oplysningsarbejdet Christiansen satte sit præg på, og det er hans idegrundlag foreningen fortsat bygger på. Så fuldt som alle fremsynede forstod han tidligt betydningen af at give uddannelse og dygtiggørelse i det hele taget, for at en tillidsmand kan være i stand til at klare de mangfoldige opgaver i organisationsarbejdet. Kongressens hyldest til ham var ærligt fortjent.

En kæde brudt

Mange ting angives ved symboler, og som sådan er med den store afgang blandt hovedbestyrelsens medlemmer en kæde brudt. Gennem to perioder sad en fast sammentømret hovedbestyrelse som på trods af stærke personlige opfattelser af en enkelt sag var et godt udtryk for kollegial sammenhold. Hver på sin måde øvede de indflydelse på arbejdet, men ingen gås vel for nær, når mænd som S. A. Rasmussen, E. Tandrup og N. P. Røgilds, specielt nævnes. Det er tragisk, at helbredsgrunde tvinger så markante tillidsmænd bort fra arbejdet i deres bedste alder. Det er et tab i en periode med store forestående problemer, som vanskeligt opvejes. Men heller ikke N. V. Ø. Jensen, M. K. Nielsen og K. A. Nielsen (Åbyhøj) skal stå unævnte, alle har de, som en ubrydelig del af helheden, stået vagt om foreningstraditionerne og medlemsinteresserne.

Ny hovedbestyrelse

*E. Greve Petersen,
formand.*

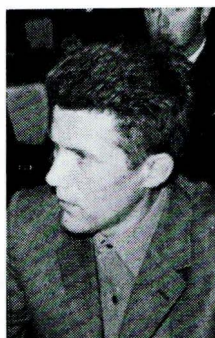
*K. B. Knudsen,
sekretær
(næstformand).*

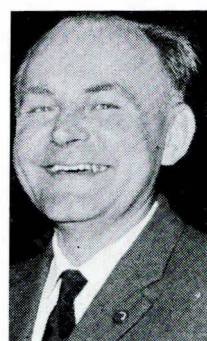
*G. A. Rasmussen,
hovedkasserer.*

*P. J. J. Busk,
Kbh. Gb.*

*F. C. Christensen,
Ålborg.*

*N. P. Junker,
Fredericia.*

*A. K. Johansen,
Nyborg.*

*E. C. L. Christensen,
Helgoland.*

*N. K. Jensen,
Århus.*

*M. W. Pedersen,
Esbjerg.*

*S. Juul Madsen,
Korsør.*

Kongressens forløb i korte træk

24

Efter navneopråb og godkendelse af forretningsordenen valgtes følgende til kongressens tillidsmænd:

Dirigenter: S. Suneson, hovedbestyrelsen, C. L. Knudsen, Gb., og C. Søgaard Hansen, Ar.

Protokolsekretærer: J. A. D. Thillemann, Gb., og H. E. Larsen (Sten), Fa.

Protokolrevisorer: E. C. L. Christiansen, Hgl., og N. O. A. Dinesen, Av.

På baggrund af den stedfundne prisudvikling foreslog hovedbestyrelsen diætbetalingen forhøjet fra 50 kr. pr. døgn til 60 kr. Et forslag fra Fa. afdeling gik ud på en forhøjelse til 75 kr. pr. døgn. Dette vedtoges.

Formanden aflagde derpå beretning (se foran i dette nummer af DLT). Den godkendtes eenstemmigt.

Den konstituerede formand for landsoplysningsudvalget aflagde beretning om udvalgets arbejde. Eenstemmigt godkendt.

Samme skete for foreningens regnskaber og DLT's regnskaber samt beretningen om DLT's virksomhed.

Behandling af indkomne forslag

Punkt 8. Forslag vedr. uniformer og frirejser.

Samtlige forslag henvistes til hovedbestyrelsen.

Punkt 9. Forslag vedr. tjenestetids- og ferieforhold.

- a. Forkastet.
- b. Forslag b-f behandledes samtidigt. Ar afdeling stillede et ændringsforslag til b som udelukkede første del af forslaget om uafbrudt tjeneste. Betaling for overarbejde skal finde sted efter 7 timer og 20 minutters tjeneste. Forslaget blev imidlertid senere frafaldet, hvorpå Gb fastholdt det, og den følgende afstemning forkastede det, idet kun 3 stemte for det.
- c., d. Vedtaget med 27 stemmer for og 9 imod.
- e. Forkastet.
- f. Bortfaldt.
- g. Frafaldet.
- h. Frafaldet.
- i. Vedtaget med 18 stemmer for og 4 imod.
- j. Forkastet. 4 stemmer for.
- k. Henvist til hovedbestyrelsen.
- l. Forkastet. 6 stemmer for.
- m. Trukket tilbage.

- n. Forkastet. 2 stemmer for.
- o. Trukket tilbage.
- p.-x. Henvist til hovedbestyrelsen.
- y. Frafaldet.
- z. Henvist til hovedbestyrelsen.
- æ. Vedtaget.
- ø. Trukket tilbage.

Punkt 10. Forslag vedr. lønninger.

- a.-h. Henvist til hovedbestyrelsen.
- i. Vedtaget med 22 stemmer for og 9 imod.
- j.-o. Henvist til hovedbestyrelsen.
- p. Vedtaget med alle stemmer mod 2.

Punkt 11. Forslag vedr. uddannelse og oplysning.

- a. Bortfaldet.
- b. Henvist til hovedbestyrelsen.
- c. Eenstemmigt vedtaget.

Punkt 13. Forslag vedr. lovene.

- a. § 3, stk. a. Vedtaget med 53 stemmer.
- § 4, stk. a. Ændringsforslag fra Hgl afdeling om forhøjelse af kontingentet til afdelingerne. Blev forkastet, idet kun 5 stemte for. Hovedbestyrelsens forslag vedtoges med 43 stemmer for og 4 imod.
- § 4, stk. b. Vedtaget med 55 stemmer.
- § 5, stk. a. Vedtaget med 52 stemmer.
- § 10, stk. b. Vedtaget. Ingen stemmer imod.
- § 10, stk. c. Hgl ønskede kongressen afholdt i april måned. Blev forkastet med 7 stemmer for og 27 imod. Ar afdeling ønskede informationsmødets sammensætning ændret til hovedbestyrelsen + 2 repræsentanter fra hver afdeling. Kø afdeling ønskede ændring til 2 kursus i en kongresperiode for hovedbestyrelsesmedlemmer og afdelingsformænd. Disse to forslag sammenfattedes således, at formandsmøderne afskaffes. I stedet holdes et informationsmøde sammensat af hovedbestyrelsen, afdelingsformændene og -kassererne i en kongresperiode

og efter 2 år afholder formanden møde med afdelingerne. Hovedbestyrelsen frafaldt sit forslag og forslaget fra Ar og Kø vedtoges.

§ 10, stk. d. Vedtaget.

§ 10, stk. e. Vedtaget.

§ 10, stk. f. Vedtaget.

§ 11, stk. e. Vedtaget.

§ 13, stk. a. Vedtaget med 44 stemmer for og 14 imod.

§ 14a, b, c og d. Ar afdeling stillede ændringsforslag således, at formanden, sekretæren (næstformand) og hovedkassereren vælges særskilt af samtlige kongresdelegerede. 5 medlemmer vælges af kongresdelegerede fra afdelinger under 1. distrikt og 5 medlemmer vælges af kongresdelegerede fra afdelinger under 2. distrikt.

De 5 i henholdsvis 1. og 2. distrikt reduceres med 1 eller 2, alt efter i hvilket distrikt sekretær (næstformand) og hovedkasserer vælges.

Hgl afdeling stillede ændringsforslag om at valgene skal gælde en kongresperiode.

Næ afdeling stillede ændringsforslag om at mindst 1 medlem i 1. strikt skulle være fra provinsen.

Ar afdelings forslag vedtoges med 48 stemmer for og 1 imod. Hgl afdelings forslag vedtoges med 24 stemmer for og 8 imod.

Næ afdelings forslag og hovedbestyrelsens udgik.

§ 14, stk. e. Vedtaget med 52 stemmer for og ingen imod.

§ 14, stk. f. Vedtaget med 52 stemmer for og ingen imod.

§ 15, stk. a. Kø afdeling stillede forslag om, at der tilføjedes »efter en kongresbeslutning«. Dette blev trukket tilbage og hovedbestyrelsens forslag vedtoges med 48 stemmer, medens 8 stemte imod.

§ 15, stk. b. Vedtaget.

§ 15, stk. c. Vedtaget.

§ 16, stk. c. Vedtaget.

Generaldirektør P. Skov.

S. Bache Vognbjerg, LO.

E. Rasmussen, COI.

§ 16, stk. d. Hgl afdeling stillede følgende ændringsforslag: I sager, der har interesse for mere end en afdeling – kørselsfordelinger o. lign. – kan der føres samråd mellem de interesserede afdelinger. Dette vedtoges.

§ 16, stk. e. Vedtaget.

§ 17, stk. a. Vedtaget.

§ 19, stk. d. Vedtaget.

§ 20. Vedtaget.

Hele punkt 13a med følgerne af vedtagne ændringsforslag sattes derefter under afstemning og vedtoges med alle stemmer mod 0.

b., c., d. og e. Udgik.

f. Formanden foreslog et udvalg nedsat efter valgene til hovedbestyrelsen. Dette vedtoges.

g.-m. Bortfaldt.

n. Vedtaget. Ændringen træder af tekniske grunde først i kraft fra 1. januar 1967.

o., p. Bortfaldt.

q. Trukket tilbage.

r. Trukket tilbage.

s. Forkastet. 5 stemte for og 49 imod.

t. Henvist til hovedbestyrelsen.

u. Trukket tilbage.

v. Vedtaget.

w., x. Bortfaldt.

Punkt 14. Forslag vedr. forskellige foranstaltninger.

a. Vedtaget.

b. Henvist til hovedbestyrelsen.

c. Trukket tilbage.

d.-g. Henvist til hovedbestyrelsen.

h. Trukket tilbage, idet spørgsmålet

vil blive behandlet i det nedsatte udvalg til udarbejdelse af eventuelle ændringer i organisationens opbygning.

i. Vedtaget.

Punkt 15. Valg.

a. Formanden, E. Greve Petersen, genvalgte med akklamation.

b. Sekretæren (næstformand), K. B. Knudsen, valgte med akklamation.

c. Hovedkassereren, G. A. Rasmussen, genvalgte med akklamation.

d. Til hovedbestyrelsesmedlemmer for 1. distrikt foresloges:

K. Å. Nielsen (Åbyhøj), Gb,
S. Juul Madsen, Kø,
E. C. L. Christiansen, Hgl,
J. B. Larsen, Gb,
P. J. J. Busk, Gb.

Ved afstemningen fik:

P. J. J. Busk 23 stemmer.
S. Juul Madsen 21 stemmer.
E. C. L. Christiansen 18 stemmer.
K. Å. Nielsen (Åbyh.) 17 stemmer.
J. B. Larsen 14 stemmer.

1 stemmeseddel var ugyldig.

De 3 førstnævnte var dermed valgt.

e. Til hovedbestyrelsesmedlemmer for 2. distrikt foresloges:

F. C. Christensen, Ab,
N. K. Jensen, Ar,
N. P. Junker, Fa,
A. K. Johansen, Ng,
R. U. Andersen, Fa,
M. K. Nielsen, Pa,
M. W. Pedersen, Es,
H. Ørnstrøm, Ar.

E. Svendsen, Jbf.

Siegfred Nielsen, Afholdsselskabet.

Max Konrad, Schweiz.

Ved afstemningen fik:

F. C. Christensen 35 stemmer.
M. W. Pedersen 34 stemmer.
N. K. Jensen 30 stemmer.
N. P. Junker 25 stemmer.
A. K. Johansen 19 stemmer.
M. K. Nielsen 17 stemmer.
R. U. Andersen 11 stemmer.
H. Ørnstrøm 9 stemmer.

De 5 førstnævnte var dermed valgt.

f. Til stedfortrædere for hovedbestyrelsesmedlemmer i 1. distrikt foresloges:

E. R. Rasmussen, Rf,
N. O. A. Dinesen, Av,
K. Juul Rasmussen, Ro,
J. B. Larsen, Gb,
K. Å. Nielsen, (Åbyhøj), Gb,
J. A. D. Thillemann, Gb,
E. Vestenbæk, Gb.

Ved afstemningen fik:

E. Vestenbæk 21 stemmer.
J. A. D. Thillemann 21 stemmer.
J. B. Larsen 19 stemmer.
K. Å. Nielsen (Åbyh.) 18 stemmer.
K. Juul Rasmussen 17 stemmer.
N. O. A. Dinesen 17 stemmer.
E. R. Rasmussen 15 stemmer.

De 4 førstnævnte var dermed valgt, og ved lodtrækning afgjordes at E. Vestenbæk skulle være 1. suppleant.

g. Til stedfortrædere for hovedbestyrelsesmedlemmer i 2. distrikt foresloges:

E. G. Appel, Ar,
C. Jensen, Pa,
R. U. Andersen, Fa,
V. Dorner, Es,
B. S. Kristensen, Str,
M. K. Nielsen, Pa.

Ved afstemningen fik:

R. U. Andersen 33 stemmer.
V. Dorner 29 stemmer.
C. Jensen, 28 stemmer.
E. G. Appel 23 stemmer.
M. K. Nielsen 19 stemmer.
B. S. Kristensen 12 stemmer.

De 4 førstnævnte var dermed valgt.

h. E. E. Sørensen, Hgl, og C. M. Clausen, Es, genvalgte.

i. Til revisorstedfortrædere valgtes P. K. Kristensen, Gb, og E. A. Lønquist, Ar.

j. Til landsoplysningsudvalget valgtes J. A. D. Thillemann, Gb, M. K. Nielsen, Pa, og H. Ørnstrøm, Ar. Til det under punkt 13f foreslåede og vedtagne udvalg på 5 mand foresloges blandt kongressens delegerede:

E. G. Appel, Ar,
V. Dorner, Es,
N. O. A. Dinesen, Av.

De resterende 2 udpeges af hovedbestyrelsen på dettes konstituerende møde.

PERSONALIA

Antaget som lokomotivmedhjælperaspiranter pr. 17/4-1966.

F. B. S. Jakobsen,
P. E. Brygger,
P. Bang,
J. V. Madsen,
H. Busk,
O. Bengtsson,
J. Hove,
S. H. Hansen,
R. E. K. Andersen,
E. Kvorning,
J. K. Traulsen,
L. M. Hansen,
alle ved Københavns Godsbanegårds maskindepot.

Forfremmet til lokomotivfører i 15. lkl. (L-afsl.) pr. 1/5-1966.

Lokomotivfører (12. lkl.):
S. A. Rasmussen, Ar mdt sst.

Navneændring

Lokomotivfører (15. lkl.):
A. K. F. Larsen, Kø, hedder A. K. Folkvardsen.

Afsked.

Lokomotivfører (15. lkl.):
L. G. Nielsen, Fa, 30/6-1966.
H. P. B. L. Klint, Gb, 30/9-1966,
begge på grund af alder.

Lokomotivfører (12. lkl.):
V. A. Larsen, Ng, på grund af svagelighed, 30/4-1966.

Elektrofører (12. lkl.):
H. F. Brade, Enghave mdt, 31/7-1966,
på grund af alder.

Opmærksomhed frabedes

Al opmærksomhed i anledning af mit jubilæum frabedes venligst.

E. V. Hall,
lokomotivfører, Århus.

Al opmærksomhed i anledning af mit jubilæum frabedes venligst.

N. L. Christensen,
lokomotivfører, Struer.

Svenske nærtrafik-tog til 100 mill. sv. kr.

Sveriges statsbaner har i længere tid forberedt bestillingen af ca. 200 vogne, som skal indsættes i lokaltrafik omkring Stockholm. Planerne er blevet til i jernbaneledelsens maskinafdeling, og der er tale om motorvognssæt, som både er lettere end de hidtil kendte og desuden lettere at renholde, samtidig med, at vognkasserne er konstrueret sådan, at de får stor modstandskraft.

I hvert togsæt bliver der foruden motorvognen en manøvre vogn, og ved automatisk kobling kan toget formeres til otte eller 10 vogne, forbundet ved »harmonika«-gennemgang.

Motorvognen bygges til maksimal hastighed 120 km i timen, og toget kommer op på højeste fart i løbet af kun 40 sekunder, mens det normalt tager et eksprestog 4-5 minutter at nå op på maksimal fart.

Der bliver 98 siddepladser i hver vogn, og interiøret er det samme som i de nye tunnelbanetog, men de får dog 2 × 3 siddepladser i bredden. Man regner desuden med 50 ståpladser, hovedsagelig i vognenes forrum eller vestibule om man vil. Et 8-vognstog giver altså ca. 800 siddepladser og ca. 400 ståpladser.

Ordren, Sveriges statsbaner nu giver, er på over 100 mill. sv. kr. og den største bestilling på rullende materiel, der nogensinde er foretaget i Sverige. Man regner med, at bestillingen sker i april måned, og at de første nye tog kan komme i gang i 1968 og de næste i 1970.

Et amerikansk firma skal for Tyrkiet bygge en ny stor hængebro over Bosporus. Byggetiden er fem år. Der startes i år. Allerede i 1955 blev planerne udarbejdet af firmaet, men på grund af revolution og politisk uro i Tyrkiet kommer man først i gang med arbejdet nu.

500.000 rejsende en søndag

Sovjet er rykket nærmere som turistrejsemål, efter at Danske statsbaner nu også arrangerer selskabsrejser derover i sommersæsonen. I den nærmest liggende storby, Leningrad, får man et godt indtryk af både, hvordan de sovjetiske jernbanestationer er indrettet og af det rullende materiel, som adskiller sig en del fra Vesteuropas jernbaner.

Leningrad er på tre millioner indbyggere, og byen har en meget stor jernbanetrafik, navnlig til lokalområdet. De sovjetiske tunnelbane-stationer her er udstyret med en særegen kunstnerisk smag, lofter med megen stukkatur, store lysekroner og søjler, rigt dekoreret med friser. Man kan så diskutere, hvorvidt denne overlæssede smag tiltaler en vestlænding, men meget interessant er det i hvert fald at se disse stationer, af hvilke to ikke er ens udsmykket.

Der er rygeforbud på tunnelstationerne. Det er noget, man ikke kender andre steder, og allerede ved nedgangen bliver man gjort opmærksom herpå. De største stationer i Leningrad er Moskovskij, hvorfra der hovedsagelig udgår fjerntog til Moskva, Murmansk, Gorkij og Anchangelsk og Finlandskij-stationen, som er landets største med hensyn til lokaltrafik.

På en almindelig søndag har man her 500.000 rejsende og 320 lokaltog i døgnnet. Billetsalget sker fra 45 luger med hurtige billetmaskiner. Den store station har på grund af automatisering kun ca. 250 ansatte. Når lokaltrafikken er så omfattende, skyldes det, at kun den højere klasse og akademikere har private biler.

Der findes ikke i umiddelbar nærhed af Leningrad nogen badestrand eller fritidsområder, men derimod er der mange smukke parker og sportsanlæg. Det største er Kirov-stadion, som kan rumme 100.000 mennesker. For at komme derud må man enten tage tunnelbanen, sporvogn eller bus, og så kommer man endda ikke helt ud til stadions indgang, men må spadserere et par kilometer. Russerne vil ikke have trafikpropper og virvar ved stadion for at undgå at forstyrre kampene.

I øvrigt er det et rigtigt hundeliv – for hunde – at leve i Leningrad. Hvis en hund skal »i gården« må både den og ejermanden være forberedt på en meget lang spadseretur. Der findes særlige pladser, ofte kilometer borte, hvor det er

tilladt hunde at boltre sig og besørge, hvad de skal.

Måske er disse forhold årsagen til, at man ser meget få hunde på gaderne i Leningrad.

Argentinas jernbanedrift nærmer sig kaos

For tyve år siden havde det rigeste af de sydamerikanske lande, *Argentina*, et velholdt jernbanenet på ca. 44.000 kilometer, der på kryds og tværs over de næsten uendelige *pampas* forbandt landets store byer ved havet med de fjerne, romantiske landstationer i vest og syd og transporterede uhyre mængder af kvæg og kaffe fra *haciendas* og plantager til *Buenos Aires*, *Mar del Plata* og *Bahia Blanca*.

Nu er den argentinske jernbanedrift i færd med at bryde sammen.

Det vil erindres, at den ejendommelege, meget foretagsomme diktator, oberst *Juan Perón*, der kom til magten i 1946, lovede det argentinske folk, at han hurtigt skulle befri landet for det åg, udenlandske »spekulanter« havde tvunget det ind i, og under sine bestræbelser for at holde sine løfter nationaliserede obersten i 1947 også de argentinske jernbaner.

Det vil sige, at han simpelthen smed banernes retmæssige ejere ud af landet.

Indtil 1947 ejedes de argentinske jernbaner af engelske koncerner, der for det første havde anlagt dem og for det andet havde drevet dem så dygtigt, at de egne, banerne »lukkede op«, trak en mængde dygtige folk til. Det var i virkeligheden de engelsk-drevne baners fortjeneste, at *Argentina* i løbet af nogle årtier blev et af verdens store kødproducent-lande.

Men oberst *Juan Perón* undlod at afregne med banernes tidligere ejere, og han trak det rige land ind i en inflation, som intet af de mange *regimer*, *Argentina* siden har haft, har været i stand til at bremse.

Og nu ser det galt ud for de argentinske jernbaner.

Det er naturligvis ikke helt baneledelses skyld, at den argentinske jernbanedrift nærmer sig det absolutte kaos. Mange andre faktorer spiller ind, men en af de væsentligste har været, at der i de sidste femten år har været så lave vande i statskassen, at man ikke har kunnet forny banernes materiel og ikke har kunnet holde de engelske ingeniørers velanlagte spor vedlige.

Galloperende inflation

Argentina har mere end noget andet sydamerikansk land spillet sine økonomiske kort forkert.

I 1965 steg leveomkostningerne 29 procent, og den argentinske *peso* tabte 23 procent af sin internationale værdi.

En trediedel af statsudgifterne dækkes pr. kredit, og en videre, væsentlig del tog den statslige seddelpresse-bank sig af. En masse penge (sedler) medgik til at dække de statsdrevne baners underskud.

Mere end halvdelen af *Argentinas* lange jernbanespor er over 40 år gamle. Over 2500 af banernes 3770 damp-lokomotiver er bygget før 1925.

En trediedel af de ialt 1020 diesel-lokomotiver, som banerne råder over, står altid på værksted, og en anden trediedel af den nævnte kategori af lokomotiver er ude af drift og står og ruster op.

Af de ca. 90.000 waggons, der føres i banernes bøger, ruller kun ca. 17.000 på skinnerne. De andre er ubrugelige.

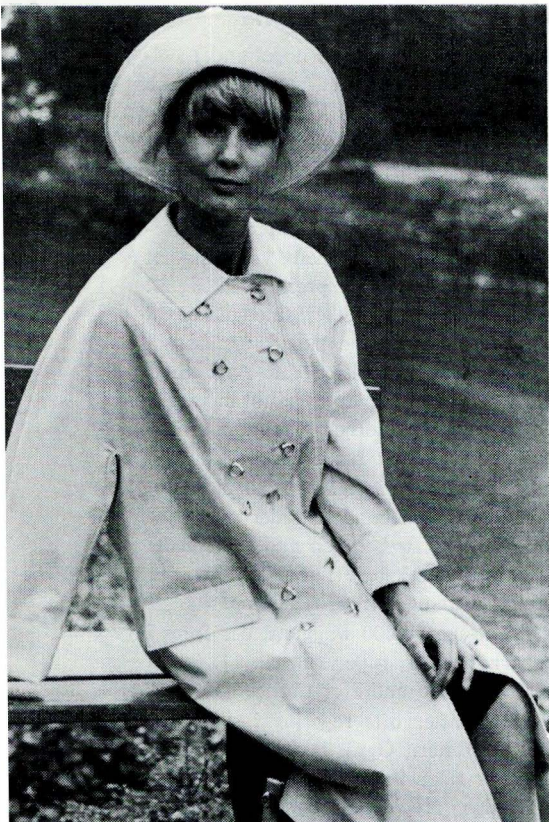
Man skifter ofte regering i sydamerikanske stater. Også i *Argentina*. For nogle år siden bestilte en ny minister for offentlige arbejder 550 waggons, der skulle indsættes i trafikken i nærheden af *Buenos Aires*. Vognene var billige. De blev leverede af et japansk firma. Men det viste sig, at de var for høje for de perroner, der skulle betjenes. Derfor måtte man i de første måneder lade passagererne benytte stiger, når de skulle af eller på toget. Senere blev alle perroner ombyggede, således at de passede til de ny vogne. Det kostede en forfærdelig mængde penge.

I øjeblikket har den argentinske jernbaneledelse et ekstra problem: Personalet er alt for stort. For et par år siden lykkedes det den daværende præsident *Frondizi* at bringe banernes personel ned fra 209.000 ansatte til ca. 150.000. Men det kostede staten fem milliarder pesos. *Frondizis* efterfølger, præsident *Arturo Illia*, kom hurtigt i krig med jernbanefunktionærernes fagforening, der truede med at strejke. Og nu er de syge baners personale vokset igen til 163.000.

På de nye diesel-lokomotiver, der i Europa har énmands-betjening, står der i *Argentina* altid en fører og en fyrbøder. Det forlanger fagforeningen.

Ministeren for offentlige arbejder erklærede for et par uger siden i *Buenos Aires*, at banerne betaler fuld løn til ca. 50.000 ansatte, som de ikke har brug for.

DAMERNES DAG

Frakker til det danske sommervejr

Det er så nemt at skyde skylden på vejret, men når sommerfrakker herhjemme i reglen er det samme som regnfrakker, er der vel ingen andre end vejret, der kan gøre for det.

En neutral løsning er de lyse frakker i polyester, i reglen diolen og bomuld eller terylene og bomuld, altså frakker, De selv kan vaske og som tørrer på et øjeblik. De vejer ingen verdens ting, så de er nemme at tage med over armen – og så er de regntætte!

En cottoncoat er ikke at foragte, en plasticregnfrakke heller ikke, men skal man samtidig være lidt pyntet, er købet af en diolenfrakke virkelig værd at overveje.

Facon'erne er tids- og aldersløse. De passer både til den unge skikkelse og den mere modne, og mere kan man vist næppe forlange.

En glædelig overraskelse, eller det modsatte

Hvor er det sørgeligt, både for giver og modtager, hvis en gave, der har kostet mange arbejdstimer ved strikkepindene eller nål og tråd, slet ikke passer ind i de omgivelser, hvortil den er tænkt. Hvad stiller man op, hvis et velmenende menneske (der tilmed ofte kommer i hjemmet) har broderet et helt billede i fine, naturtro farver, forestillende Peterskirken i Rom eller en fisker med sydvest? Hun har måske ovenikøbet selv sørget for indramningen, så alt, hvad der står tilbage, er, at slå et søm i væggen et passende sted. Og selvom arbejdet er aldrig så nydeligt i kvalitet, så passer det i stil og smag slet ikke med det, man har i forvejen. Det er en delikat affære.

Eller har De prøvet at modtage en

barnekjole, strikket i tyndt, tyndt garn, men ak og vé, holdt i nogle græsselige farver eller lavet med et hulmønster a la sengetrøje, som ikke rigtigt er på mode mere.

Bevares – man *kan* komme galt af sted under presning af sådan et mesterværk, så der opstår et hul, men tanken er ikke rar, og samvittigheden vil røre slemt på sig, ikke mindst, hvis man holder meget af giveren.

Der er ikke andet at gøre end at rådføre sig forsigtigt med den eventuelle modtager, *før* man går i gang med et større stykke håndarbejde. Det er umagen værd, selvom overraskelsesmomentet bortfalder. Selvom man tror, at kende vedkommendes smag til punkt og prikke, kan det svipse, og som sagt: hvor er det synd – både for giver og modtager.

Den rette temperatur

Smag er noget mystisk noget. I nogle ting forsvinder den, hvis den får det for koldt, i andre kommer den helt til sin ret, alt efter hvad snakken drejer sig om.

Ved De f.eks. at melon skal serveres meget kold; æbler, pærer, appelsiner, ferskner og druer skal have stuetemperatur, mens bær i reglen skal være ganske let afkølede.

Vinkendere påstår, at danskerne er tilbøjelige til at servere rødvin for varm og hvidvin for kold.

Rødvinen skal holdes på 18–19 grader, hvidvinen på 9–10 grader og hedvinen på omkring 14 grader.

Og æg (men det er nu især for holdbarhedens skyld) har bedst af at tilbringe tiden i en temperatur på 3–12 grader.

Mælken skal også have det køligt, både af hensyn til smag og holdbarhed. Snaps ligeså, men det skyldes udelukkende hensynet til smagen, som man som bekendt ikke kan diskutere!

Den lette, vaskbare sommerfrakke undergår ikke de store forandringer fra år til år. Motto'et er: så enkelt som muligt, for det bliver man ikke ked af i længden. Bemærk ærmerne, der kan smøjes op til trekvartlængde efter ønske. Model »Paris« fra Boxon til ca. kr. 228.

En lidt kraftigere model i militært snit, men materialet er det lette Diolen som i den anden frakke. Bælte og ærmestropper har perlestikninger. Længden er acceptabel, når man tænker på, hvor korte sommerkjolerne er! Model »Berlin« fra Boxon. Prisen er ca. kr. 238.